Περιοδος 2η,
Νο 131
Φλεβάρης 2005
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Πρωτοβουλίες και δράση απο τα κάτω θα φέρουν την ειρήνη στη Κύπρο σελ. 3

Οχι στο Ευρωσύνταγμα *σελ. 4*

Οι "εκλογές" δεν θα φέρουν καμμιά απελευθέρωση στο Ιρακ *σελ 12*

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Οι συντάξεις και οι δουλειές μας πάνω απο τα κέρδη

σελ. 6-7, 8 και 9

Ασυλο στους πρόσφυγες και τους μετανάστες

Στις 22 του Γενάρη διοργανώθηκε από διάφορες οργανώσεις και ακτιβιστές εκδήλωση συμπαράστασης στους αιτητές πολιτικού ασύλου που «φιλοξενούνται» σε καταυλισμό που βρίσκεται περίπου πέντε χιλιόμετρα έξω από το χωριό Κοφίνου. Η Εργατική Δημοκρατία ήταν εκεί και κατέγραψε την συγκλονιστική αυτή εμπειρία.

Φτάνοντας στον καταυλισμό παρατηρήσαμε δύο μεγάλες καγκελόπορτες στα δύο άκρα του καταυλισμού. Μέσα περίπου 10 μικρά άσπρα λυώμενα δωμάτια που έμοιαζαν περισσότερο με κοντεϊνερ φορτηγών. Το μόνο που πρόδιδε ότι δεν επρόκειτο για πρόχειρα γραφεία ενός εργοταξίου ήταν οι δύο παιδικές τσουλήθρες που ήταν στημένες σε μια γωνιά του καταυλισμού.

Μπαίνοντας στον καταυλισμό συναντήσαμε τον Πίτερ από την Νιγηρία και τον Μαζόκο από το Κονγκό οι οποίοι μας υποδέχτηκαν. Όπως μας είπε ο Πίτερ στον Καταυλισμό «φιλοξενούνται» γύρω στα εβδομήντα άτομα από χώρες όπως το Τσαντ, το Κονγκό, τη Νιγηρία , το Ιράν και από διάφορες αραβικές χώρες. «Είμαστε από χώρες στις οποίες είναι πολύ επικίνδυνο να γυρίσουμε πίσω. Για παράδειγμα στο Κονγκό δεν χρειάζεται να έχεις πρόβλημα με την κυβέρνηση για να κινδυνεύει η ζωή σου. Κινδυνεύεις μόνο με το να περπατάς στο δρόμο!» μας εξήγησε ο Πίτερ.

Με την αγανάκτηση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο συνέχισε να μας εξηγεί πως ο ίδιος είναι εκεί για εφτά μήνες. Μάλιστα μας εξιστόρησε πώς ένα νεαρό ζευγάρι από το Ιράν γνωρίστηκαν στον καταυλισμό, έκαναν παιδί μαζί, και πως η οικογένεια αυτή είναι ακόμη εκεί και περιμένει να εξεταστούν οι αιτήσεις τους!

Και δεν ήταν η μόνη οικογένεια που διέμενε σε αυτό τον καταυλισμό. Γύρω μας υπήρχαν κι αλλά μικρά παιδιά, μεταξύ τους και ένας μικρός με την περπατούσα του.

Κοιτάξαμε ξανά τα κοντεϊνερ και διερωτηθήκαμε πώς χωράνε σε αυτά οικογένειες με μικρά παιδιά. Η ερώτηση μας απαντήθηκε όταν ο Πίτερ μας έδειξε το εσωτερικό αυτών των «δωματίων». Μέσα τα κοντεϊνερ φαίνονταν ακόμα πιο μικρά. Στριμωγμένα το ένα πάνω στο άλλο βρίσκονταν εφτά στρατιωτικές κουκέτες, κάτι που σήμαινε ότι εκεί μέσα ζούσαν δεκατέσσερις άνθρωποι στοιβαγμένοι σαν κοτόπουλα σε αγορά!

Μέσα σε αυτά τα «κιβώτια» είναι υποχρεωμένοι να στριμώχνονται και άτομα με αναπηρίες και άτομα που πάσχουν από ασθένειες όπως διαβήτη. Ο Πίτερ μας έδειξε ακόμα κάτι που κάνει τη ζωή τους δύσκολη και δεν βοηθάει καθόλου την υγεία αυτών των ανθρώπων. Έχουν μόνο έξι ντους από τα οποία τα μισά είναι εκτός λειτουργίας, και αυτά που λειτουργούν δεν έχουν ζεστό νερό!

Εκείνη την ώρα επενέβη μαχητικά ο Μαζόκο και μας είπε για το τι περνούν για να φάνε ένα πιάτο φαγητό: «το φαγητό μας το στέλνει η κυβέρνηση. Είναι πάντα πολύ λίγο, με αποτέλεσμα να αναγκαζόμαστε να τσακωνόμαστε για να εξασφαλίσουμε ένα πιάτο φαγητό. Αν είσαι ευγενικός μένεις νηστικός!»

Κατά την διάρκεια της κουβέντας κάποιοι από τους επισκέπτες είχαν στήσει πρόχειρα μια μουσική σκηνή και τραγουδούσανε με τους «κατοίκους» του καταυλισμού.

«Ξέρεις, αυτά είναι σοβαρά προβλήματα, αλλά το πιο σοβαρό μας πρόβλημα είναι άλλο. Το πιο σοβαρό μας πρόβλημα είναι ότι δεν μπορούμε να είμαστε κύριοι του ίδιου του εαυτού μας! Όχι μόνο δεν παίρνουμε κανένα επίδομα από την κυβέρνηση αλλά δεν μπορούμε ούτε να δουλέψουμε!»

Ρωτήσαμε αν έχουν το δικαίωμα να δουλέψουν κάπου για να μας υποδείξει ο Τζέιμς από την Μποτσουάνα που μπήκε και αυτός στην κουβέντα μας, ότι ο καταυλισμός βρίσκονταν πολύ μακριά από τις πόλεις. Αλλά και όταν ακόμη καταφέρουν να κατεβούν στη Λευκωσία, «ενημερώνονται» από το γραφείο εργασίας ότι δεν υπάρχουν δουλειές. «*Αν είσαι τυχερός ίσως να βρεις μια ολιγοήμερη δουλειά στο κοντινότερο χωριό, και πάλι αυτό είναι παράνομο. Είναι παράνομο γιατί η κυβέρνηση μας λέει ότι πρέπει να υπογράψουμε συμβόλαιο με κάποιο εργοδότη για να εργαστούμε.*»

Η ώρα πέρασε και ετοιμαζόμαστan να φύγουμε όταν ο Πίτερ ήρθε να μας αποχαιρετήσει συνοψίζοντας την απογοήτευση του για την αντιμετώπιση που τυχαίνουν από την κυβέρνηση: «Μας αντιμετωπίζουν ρατσιστικά, όταν ήρθαν Κύπριοι επιχειρηματίες στις χώρες μας οι κυβερνήσεις μας τους έδωσαν κάθε διευκόλυνση και κοιτάξετε τους σήμερα». «Εμάς δεν ήρθε ούτε ένας πολιτικός προϊστάμενος για να δει από μόνος του το πώς ζούμε» πρόσθεσε ο Μαζόκο.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Διδάσκουν το ρατσισμό

Η ειδηση στο δελτίο του ΡΙΚ πρόβαλλε την εκδήλωση του Υπουργείου Παιδείας για την εκπαίδευση στην «δημοκρατική πολιτότητα» στην προσπάθεια όπως είπε ο Υπουργός να εκπαιδεύσουμε «*πολίτες που να συμμετέχουν στα κοινά, που να έχουν δημοκρατική συνείδηση και ανεκτικότητα και σεβασμό της διαφορετικότητας*». Η αμέσως επόμενη είδηση αφορούσε το Υπουργείο Εσωτερικών και ο Υπουργός Εσωτερικών αναφέρονταν στους αιτητές πολιτικού ασύλου δηλώνοντας ότι υπάρχει αδικαιολόγητα μεγάλος αριθμός αιτητών και ότι από τις 9,000 που έχουν υποβάλει αίτηση μόνο οι 24 έγιναν δεκτές και ότι οι υπόλοιποι θα πρέπει να απελαθούν. Πέρα από το ότι αυτή η είδηση δείχνει ότι σίγουρα θα υπάρχει πρόβλημα με τα κριτήρια και αυτούς που τα έβαλαν και τα διερευνούν δείχνει και με τον πιο παραστατικό τρόπο πως η κυβέρνηση καταλαβαίνει τον «σεβασμό στη διαφορετικότητα». Χιλιάδες φτωχοί μετανάστες και πρόσφυγες απελαύνονται κάθε χρόνο εξαιτίας της «διαφορετικότητας» τους. Επειδή δηλαδή είναι φτωχοί και προέρχονται από φτωχές χώρες. Η κυβέρνηση δείχνει πρώτη το παράδειγμα του ρατσισμού και αυτό είναι που μετρά όσα σεμινάρια και αν κάνει για την «ανοχή και το σεβασμό της διαφορετικότητας».

5ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στο Πόρτο Αλέγκρε

Πραγματοποιήθηκε από τις 26 μέχρι τις 30 του Γενάρη στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας το πέμπτο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ. Σε αυτό το μεγάλο γεγονός συναντήθηκαν δεκάδες χιλιάδες ακτιβιστές από την Λατινική Αμερική και τον υπόλοιπο κόσμο.

Το 5ο ΠΚΦ πραγματοποιείται σε μια σημαντική στιγμή για το κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Η νεοφιλελεύθερη κούρσα για την μετατροπή κάθε πτυχής της ανθρώπινης ζωής και του φυσικού κόσμου σε εμπόρευμα παραμένει ισχυρά εδραιωμένη στα κέντρα της παγκόσμιας εξουσίας. Η νίκη του Τζορτζ Μπους τον περασμένο Νοέμβρη διέλυσε κάθε αμφιβολία για το αν η ιμπεριαλιστική και καπιταλιστική επίθεση θα συνεχιστεί σε παγκόσμιο επίπεδο.

Το ΠΚΦ μπορεί να αποτελέσει σημαντικό βήμα για τον συντονισμό του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Ενός κινήματος που αποδείχτηκε η πιο πετυχημένη "μηχανή" μαζικής κινητοποίησης στην ιστορία. Κατάφερε τα τελευταία πέντε χρόνια από την πρώτη εμφάνιση του στο Σιάτλ να κινητοποιήσει δεκάδες εκατομμύρια διαδηλωτές ενάντια στον πόλεμο και τις νεοφιλελεύθερες επιλογές των καπιταλιστικών κυβερνήσεων. Στο ίδιο το Πόρτο Αλέγκρε φέτος διαδήλωσαν πάνω απο 100,000 κόσμος.

Οι επόμενοι σταθμοί του κινήματος συμπεριλαμβάνουν τη κινητοποίηση στις 12 του Φεβράρη ενάντια στη πολιτική του Μπούς για την μη υπογραφή της συνθήκης του Κιότο για το περιβάλλον και την παγκόσμια διαδήλωση κατά του πολέμου στις 19 και 20 του Μάρτη που θα συνδυαστεί με τη δράση ενάντια στο Ευρωσύνταγμα σε όλη την Ευρώπη. Ανταποκρινόμενοι σε αυτό το κάλεσμα και στη Κύπρο, διάφορες οργανώσεις και ακτιβιστές ετοιμάζουν κινητοποιήσεις και εδώ. Για πληροφορίες επικοινωνήστε με την εφημερίδα μας 22349959 ή 99698503

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Πρωτοβουλίες και κοινή δράση απο τα κάτω θα φέρουν την ειρήνη στη Κύπρο

Αθήνα και Λευκωσία συντονίζονται» Με αυτό το τίτλο τα ΜΜΕ πρόβαλαν τη συνάντηση Καραμανλή — Παπαδόπουλου που έγινε στην Αθήνα στα τέλη του περασμένου μήνα για να συζητήσουν τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Δεν πρέπει να αντιμετώπισαν και πολλές δυσκολίες βέβαια για να συντονιστούν αφού αυτό που ουσιαστικά αποφάσισαν ήταν να μην κάνουν απολύτως τίποτα.

Αθήνα και Λευκωσία εκτιμούν ότι ο χρόνος πιέζει την Τουρκία πού θα πρέπει να υπογράψει τη συμφωνία τελωνιακής ένωσης με τη Κυπριακή Δημοκρατία πριν αρχίσει τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις στις 3 του ερχόμενου Οκτώβρη. Θεωρούν μάλιστα ότι οι συνθήκες θα είναι ευνοϊκότερες μετά από αυτές τις εξελίξεις για τις ελληνοκυπριακές και ελληνικές θέσεις στο Κυπριακό και αποφάσισαν να περιμένουν.

Ταυτόχρονα κυβέρνηση και κόμματα κατηγορούν τον Ταλάτ ότι έχει επαναπαυτεί με το ναι στο δημοψήφισμα και δεν ενδιαφέρεται για συνολική διευθέτηση του Κυπριακού. Αυτή όμως είναι μόνο η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι κυβέρνηση και πολιτική ηγεσία όχι μόνο έχουν επαναπαυτεί με την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. αλλά χρησιμοποιούν αυτή τους τη θέση για να εκβιάζουν την άλλη πλευρά και να διατηρούν τον οικονομικό και πολιτικό αποκλεισμό των τουρκοκυπρίων.

Δικοινοτικές πρωτοβουλίες όπως ήταν το κάμπινγκ ειρήνης που έγινε στον Λιμνίτη το καλοκαίρι του 2003, ή τα κοινά μνημόσυνα που οργανώθηκαν πέρσι και φέτος τον Ιούλη μπορούν να συμβάλουν στη δημιουργία ενός μαζικού κινήματος επαναπροσέγγισης και στις δυό κοινότητες

Μανούβρες

Μπορεί ο Παπαδόπουλος να μην χρησιμοποίησε το βέτο στις 17 Δεκέβρη αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την ίδια στιγμή δήλωνε δημόσια ότι τώρα «*θα έχουμε πολλά βέτο να προβάλουμε*» ενώ ο κυβερνητικός εκπρόσωπος εξηγούσε ότι «*δεν θα διευκολύνουμε την Τουρκία να εκπληρώσει τους όρους της συμφωνίας της 17 Δεκέμβρη*» δηλαδή την υπογραφή της τελωνειακής ένωσης με τη Κυπριακή Δημοκρατία. Κάτι που σε απλά ελληνικά σημαίνει ότι θα πρέπει να δώσει πολλά για να εξασφαλίσει αυτές τις προϋποθέσεις.

Το ΑΚΕΛ σε όλη αυτή την ιστορία παίζει τη κολοκυθιά. Υποστήριξε όλες αυτές τις επιλογές του Τάσου και προσπαθεί να παρουσιάσει τη μη χρήση του βέτο στις 17 Δεκέμβρη σαν ένα βήμα καλής θέλησης «*που θα πρέπει να το λάβουν σοβαρά υπόψη τους οι τουρκοκύπριοι συμπατριώτες μας*». Σίγουρα θα πρέπει το πάρουν σοβαρά υπόψη τους οι τουρκοκύπριοι αλλά όχι σαν ένα βήμα καλής θέλησης αλλά σαν μια διπλωματική μανούβρα, ένα τακτικό ελιγμό μέσα από τον οποίο ο Παπαδόπουλος και η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη περιμένουν να έχουν περισσότερα οφέλη.

Σοβαρά υπόψη τους πρέπει να πάρουν οι τουρκοκύπριοι και τις μανούβρες του Αναστασιάδη και του Συναγερμού που προσπαθούν να παρουσιαστούν σαν επαναπροσεγγιστές και υποστηρικτές της διευθέτησης του κυπριακού. Το ναι τους στο δημοψήφισμα δεν πρέπει να παρασέρνει κανένα για τις πραγματικές τους προθέσεις. Οι εθνικιστικές κορώνες της ηγεσίας του Συναγερμού στο πρόσφατο μνημόσυνο του Γρίβα στη Λεμεσό δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι το κόμμα που στέγασε και στεγάζει τους πραξικοπηματίες και τους οπαδούς του συνθήματος ο καλός τούρκος είναι ο νεκρός τούρκος δεν έχει αλλάξει στην ουσία της πολιτικής του. Ακόμη η κριτική τους προς τον Τάσσο για τη στάση του στη σύνοδο κορυφής στις 17 Δεκέμβρη δεν αφορά την μη υποβολή όρων προς τη Τουρκία αλλά την προβολή όρων και απαιτήσεων που να αφορούν περισσότερες παραχωρήσεις στην ουσία του κυπριακού και όχι απλά την αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας που έτσι και αλλιώς εκτιμούν ότι θα την κάνει αργά ή γρήγορα η Τουρκία.

Δεν πρέπει να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ούτε στον Τάσσο, ούτε στον Αναστασιάδη αλλά δυστυχώς ούτε και στο Χριστόφια ότι ενδιαφέρονται και επιθυμούν μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού προβλήματος που να παίρνει υπόψη τις επιθυμίες και τα δικαιώματα των απλών ανθρώπων, ελλήνων και τούρκων πάνω στο νησί ή ακόμη περισσότερο την ειρήνη συνολικότερα στη περιοχή. Αυτό που τους ενδιαφέρει πάνω απ' όλα είναι να εξασφαλίσουν μια διευθέτηση που να εξυπηρετεί όσο περισσότερο γίνεται τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και δεν έχουν κανένα δισταγμό για να το πετύχουν να παραχωρήσουν διευκολύνσεις και βάσεις στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που επεμβαίνουν εδώ και δεκαετίες στις εξελίξεις στο κυπριακό.

Το Ακέλ σήμερα υπερασπίζεται τη πολιτική της κυβέρνησης και ρίχνει το βάρος της κριτικής του προς τον Ταλάτ και το κόμμα του.

Οι τουρκοκύπριοι

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Ταλάτ προσπαθεί να ωφεληθεί από το ναι στο δημοψήφισμα και να εξασφαλίσει όσα του υπόσχονταν οι αμερικανοί και οι ευρωπαίοι και έχει γίνει αρκετά πιο σκληρός απ ότι την εποχή που ήταν αντιπολίτευση στον Ντεκτάς. Δικαιολογημένα η μεγάλη μάζα των τουρκοκύπριων νοιώθει απογοητευμένη από τη στάση του. Όπως έδειξαν πρόσφατες δημοσκοπήσεις ένα ποσοστό 83% θεωρεί ότι ο Ταλάτ έχει επαναπαυτεί με το ναι στο δημοψήφισμα και δεν κάνει τίποτα.

Στη πραγματικότητα οι τουρκοκύπριοι δεν έχουν εξασφαλίσει τίποτα απ' όσα τους υπόσχονταν πριν το δημοψήφισμα. Το ενδιαφέρον των αγγλοαμερικανών δεν ήταν έτσι και αλλιώς οι τουρκοκύπριοι αλλά να περάσουν τα σχέδια τους για την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Ετσι η ανεργία συνεχίζει να αυξάνεται στο βορρά και η ζωή να είναι δύσκολη για τους τουρκοκύπριους.

Οι εκλογές που θα γίνουν στις 20 του Φλεβάρη δεν πρόκειται να αλλάξουν την εικόνα που υπάρχει στο βορρά. Παρ' όλη την απογοήτευση από τον Ταλάτ οι τουρκοκύπριοι δεν πρόκειται να στραφούν δεξιά. Οι μνήμες είναι πολύ έντονες ακόμη από το κίνημα που οδήγησε στην ήττα του Ντεκτάς και είναι σίγουρο ότι η μεγάλη μάζα των τουρκοκυπρίων δεν θα ήθελε να επιστρέψει στη διακυβέρνηση Ντεκτάς — Ερογλού.

Αρκετοί τουρκοκύπριοι όμως βλέπουν σήμερα ότι το σχέδιο Ανάν δεν ήταν απλά όπως το παρουσίαζαν, ένα σχέδιο για την ειρήνη και τη δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού αλλά ένα ιμπεριαλιστικό σχέδιο που εξυπηρετούσε πρώτα και κύρια αυτούς που ήθελαν να το επιβάλουν. Γι αυτό και δυναμώνουν οι φωνές των τουρκοκυπρίων που ζητούν να γίνουν αλλαγές για να βρεθεί μια διευθέτηση που να την δεχτούν και οι ελληνοκύπριοι ενώ μεγάλη ανταπόκριση βρίσκουν και οι αντιλήψεις που ζητούν η διευθέτηση να προέλθει μέσα από διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις δυο πλευρές και όχι από κάποιο σχέδιο που θα φέρουν οι ξένοι. Μια τέτοια αντίληψη εκφράζει σήμερα το Σοσιαλιστικό Κόμμα Κύπρου με ιδιαίτερη έμφαση ενάντια στις βάσεις και τις ξένες επεμβάσεις. Παρόμοια πολιτική προωθεί και το Κόμμα Ενωμένης Κύπρου και σε ένα βαθμό και το Κόμμα της Νέας Κύπρου. Τη προηγούμενη περίοδο αυτά τα κόμματα δεν συζητούσαν παρά μόνο για το σχέδιο Ανάν. Σήμερα ακόμη και ο Ακκιντζί ζητά αλλαγές στο σχέδιο Ανάν που «*να παίρνουν υπόψη τις ευαισθησίες των ελληνοκυπρίων*».

Δικοινοτικές πρωτοβουλίες

Αυτές οι αλλαγές δημιουργούν μια νέα κατάσταση που μπορεί να έχει σημαντικά αποτελέσματα στις εξελίξεις. Δημιουργούν τις προϋποθέσεις για νέες κοινές πρωτοβουλίες και δράση από τα κάτω με στόχο να μπουν πιέσεις προς τις κυβερνήσεις και τις πολιτικές ηγεσίες και στις δυο πλευρές για μια συνολική διευθέτηση του κυπριακού προβλήματος.

Τη βάση γι αυτή τη διευθέτηση την έχουν ήδη βάλει οι απλοί άνθρωποι και των δυο πλευρών. Δυο χρόνια μετά το άνοιγμα των συνόρων πολλά πράγματα που πριν φαίνονταν εξωπραγματικά σήμερα αντιμετωπίζονται με ένα διαφορετικό τρόπο από τον ίδιο το κόσμο. Ο φόβος και η ανασφάλεια έχουν δώσει σε μεγάλο βαθμό τη θέση τους στη κατανόηση, τη φιλία, την αλληλεγγύη. Πολλοί απλοί άνθρωποι και από τις δυο πλευρές έχουν αναπτύξει σχέσεις σε πολλά επίπεδα, κοινωνικά, οικονομικά, επαγγελματικά, προσωπικά.

Εκείνο που χρειάζεται είναι πρωτοβουλίες και κοινή δράση ώστε αυτή η διάθεση να εκφραστεί σε πιο μαζικό επίπεδο και να δυναμώσει ακόμη περισσότερο. Χρειάζονται κινητοποιήσεις που να δείχνουν ότι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι δεν θέλουμε στρατιωτικές βάσεις και δεν δεχόμαστε η Κύπρος να χρησιμοποιείται σαν ορμητήριο ενάντια στους λαούς της περιοχής. Δεν θέλουμε επεμβάσεις και εγγυήσεις από μητέρες πατρίδες. Δεν θέλουμε ξένους δικαστές να μας λένε πως θα κυβερνούμε τους εαυτούς μας ή τι θα κάνουμε με τη ζωή μας.

Παρ΄ όλα αυτά, παρ όλο που αυξάνονται με μεγάλη ταχύτητα οι πρωτοβουλίες που δείχνουν αυτή τη διάθεση του κόσμου οι πολιτικές ηγεσίες ψάχνουν για πρωτοβουλίες από τα πάνω. Από τις «μητέρες πατρίδες» ή από τους Αμερικανούς και τους Βρετανούς, αυτούς όλους δηλαδή που μεγάλη ευθύνη για τη δημιουργία και την ύπαρξη του προβλήματος τόσα χρόνια. Προσπαθούν μέσα από διπλωματικά παζάρια και εκβιασμούς να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους δημιουργώντας ένα νέο ψυχροπολεμικό κλίμα και νέες αντιπαραθέσεις.

Αν δεν υπάρξουν πρωτοβουλίες από την πλευρά των οργανώσεων και των ακτιβιστών της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης είναι σίγουρο ότι όλοι αυτοί θα μας επιβάλουν τις δικές τους λύσεις και θα μας οδηγήσουν σε νέες καταστροφές και πόνο.

Η Εργατική Δημοκρατία μαζί με άλλες ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές οργανώσεις έχουν ξεκινήσει μια προσπάθεια για τη συγκρότηση ενός κοινού μετώπου ενάντια στον εθνικισμό, στον πόλεμο, στις βάσεις με στόχο τη δημιουργία ενός κινήματος επαναπροσέγγισης που να προσπαθήσει να επιβάλει τους δικούς του όρους για ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού, για να μετατρέψουμε το νησί μας σε γέφυρα ειρήνης και συνεργασίας για ολόκληρη την γύρο περιοχή.

Οχι στο ευρωσύνταγμα

Ξανά στους δρόμους μαζί με τα κινήματα

Μετά την έγκριση του από το Ευρωκοινοβούλιο, το ευρωσύνταγμα κατατέθηκε και στη Βουλή για συζήτηση και έγκριση. Οι ευρωλάγνοι άρπαξαν την ευκαιρία να το παρουσιάσουν σαν μια ιστορική στιγμή για την ολοκλήρωση της Ευρώπης αλλά και ενδυνάμωσης της θέσης της Ε/Κ πλευράς. Ο Τάσος το χαρακτήρισε σαν «ένα ισχυρό βάθρο διαπραγμάτευσης για το κυπριακό».

Το ευρωσύνταγμα όμως δεν αποτελεί με κανένα τρόπο μια κατάκτηση των λαών της Ευρώπης που ήλθε σαν αποτέλεσμα των αγώνων τους. Αντίθετα ήρθε από τα πάνω. Πρόκειται για μια πολιτική, οικονομική και στρατιωτική συνθήκη ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των ευρωπαϊκών χωρών. Για ένα συμβιβασμό των ευρωπαϊκών κεφαλαίων που βάζουν στην άκρη κάποιους από τους ανταγωνισμούς τους, ώστε μαζί να αντιμετωπίσουν τον κοινό ανταγωνισμό με τους εξωτερικούς αντιπάλους, κυρίως τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία.

Το ευρωπαϊκό Σύνταγμα παρά το όνομά του δεν είναι «σύνταγμα» δηλαδή ο θεμελιώδης νόμος ενός κράτους με ένα λαό, ούτε μια διακήρυξη για τα δικαιώματα του πολίτη. Αντίθετα το μόνο δικαίωμα που ασχολείται είναι το δικαίωμα των ευρωπαίων καπιταλιστών να εκμεταλλεύονται όσο θέλουν τους ευρωπαίους εργάτες.

Είναι μια συμφωνία για περικοπές στο κοινωνικό κράτος, στην Υγεία, την Παιδεία, την ασφάλιση. Για κοινές επιθέσεις στους εργαζόμενους και αύξηση της εκμετάλλευσης, ώστε να αυξηθούν τα κέρδη των ευρωπαίων καπιταλιστών. Είναι μια συμφωνία για κοινές ρατσιστικές πολιτικές και επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα και κατακτήσεις.

Είναι ακόμη μια συμφωνία για κοινές πολεμικές επιχειρήσεις που ανοίγει το δρόμο για έναν ευρωπαϊκό στρατό και βάζει σε κίνδυνο την ασφάλεια και την ειρήνη των ευρωπαίων πολιτών. Αν και συνεχίζουν να στηρίζονται στη στρατιωτική υπεροχή των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, εντούτοις κάνουν ένα ακόμη βήμα προς τη στρατιωτικοποίηση της ΕΕ.

Το ευρωσύνταγμα επιτρέπει για πρώτη φορά τη δυνατότητα στρατιωτικών επιχειρήσεων. Οποιοσδήποτε αριθμός χωρών της ΕΕ μπορεί να προχωρεί σε πολεμικές επιχειρήσεις εκτός συνόρων αλλά και στο εσωτερικό των κρατών μελών με πρόσχημα την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» ή την «προστασία δημοκρατικών θεσμών». Η αποστολή δηλαδή στρατού στο Αφγανιστάν ή στο Ιράκ σύμφωνα με το ευρωσύνταγμα είναι άμυνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Με το δόγμα "Ολοι για έναν και ένας για όλους" «θεσπίζεται η συνδρομή της ΕΕ και των κρατών μελών της σε περίπτωση που κάποιο από τα κράτη μέλη του θα δεχόταν εξωτερική επίθεση».

Ιδεολογική Επίθεση

Το ευρωσύνταγμα είναι ταυτόχρονα μια ιδεολογική επίθεση στους ίδιους τους πολίτες της Ε.Ε. γιατί επιδιώκει να κατοχυρώσει θεσμικά και να «νομιμοποιήσει» αυτές τις επιθέσεις. Πολύς κόσμος καταλαβαίνει την Ευρωπαϊκή Ένωση σαν ένα θεσμό που ζητάει από τις κυβερνήσεις να εφαρμόζουν περισσότερη λιτότητα, να επιβάλλει κυρώσεις και να πιέζει για περικοπές και ιδιωτικοποιήσεις σαν ένας μηχανισμός εκμετάλλευσης και εκβιασμού ανάλογος με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Το ευρωσύνταγμα φιλοδοξεί να δώσει επίφαση δημοκρατίας σ' αυτή την πορεία της ΕΕ.

Όμως ακόμα και η διαδικασία επιβολής αυτής της νέας Συνθήκης είναι αντιδημοκρατική. Ορισμένες κυβερνήσεις θα το περάσουν στα κοινοβούλιά τους ενώ άλλες θα προχωρήσουν σε δημοψηφίσματα. Στην Ελλάδα η κυβέρνηση Καραμανλή αρνείται να κάνει δημοψήφισμα και θα το περάσει από τη Βουλή. Το ίδιο και και στην Κύπρο.

Το "ναι" στο ευρωσύνταγμα οι ηγέτες της ΕΕ θα το παρουσιάσουν σαν "ναι" στις νεοφιλελεύθερες ατζέντες με τις οποίες επιτίθενται στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Μια επίθεση που συντονίζεται σε ολόκληρη την Ευρώπη

Στη Γερμανία ο Σρέντερ με την "ατζέντα 2010" χτυπά το επίδομα ανεργίας και υποχρεώνει τους ανέργους να δέχονται δουλειές με μισθούς κάτω από τη συλλογική σύμβαση. Μέσα στο 2004 έχουν χαθεί τουλάχιστον 90 χιλιάδες θέσεις εργασίας. Η Mercedes και η Opel προσπαθούν να επιβάλουν αύξηση στις ώρες εργασίας και χτύπημα στους μισθούς.

Η κυβέρνηση της Ολλανδίας επιβάλλει περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες 2,5 δισεκατομμύρια ευρω. Η μεγαλύτερη απεργιακή συγκέντρωση στην ιστορία της χώρας, την ανάγκασε να περιορίσει τις περικοπές στο 1,5 δισεκατομμύριο ευρώ.

Στην Ιταλία ο Μπερλουσκόνι δίνει δικαίωμα στα αφεντικά για μαζικές απολύσεις και η ΦΙΑΤ αρπάζει την ευκαιρία να πετάξει χιλιάδες εργάτες στο δρόμο, κάνοντας "αναδιάρθρωση". Στην Ελλάδα ο Καραμανλής ανοίγει ξανά το Ασφαλιστικό και κτυπά τις συντάξεις.

Πάνω σε αυτά είναι που στηρίζεται και η ατζέντα Κεραυνού με αποκορύφωμα την επιβολή της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης στο Δημόσιο και τους ημικρατικούς οργανισμούς.

Αντίσταση

Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού των χωρών που μπήκαν στην ΕΕ είδαν τι σημαίνει η εναρμόνιση και τα προγράμματα σύγκλισης και πως αυτά κτυπούν τα εισοδήματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων

Εδώ, όλες οι πολιτικές δυνάμεις είναι ένθερμοι υποστηρικτές του ευρωσυντάγματος γιατί τους βολεύει σε σχέση με το Κυπριακό. Μια ενδεχόμενη επίθεση από την Τουρκία θα θεωρηθεί σαν επίθεση σε όλη την Ευρώπη. Έτσι για την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη το ευρωσύνταγμα προσθέτει ακόμα ένα ισχυρό χαρτί στα διπλωματικά τους παζάρια με την Τουρκία και τους τουρκοκύπριους. Γι'αυτό και το υιοθέτησαν αμέσως και όχι μόνο τα κόμματα της Δεξιάς αλλά και η ΕΔΕΚ και οι Οικολόγοι οι οποίοι έσπευσαν να δηλώσουν ότι θα το ψηφίσουν στη βουλή.

Το ΑΚΕΛ, κάτω από την πίεση της Ενωμένης Ευρωπαϊκής Αριστεράς και των κινημάτων τάχτηκε ανοιχτά ενάντια στο ευρωσύνταγμα και οι δύο ευρωβουλευτές του ψήφισαν κατά στο Ευρωκοινοβούλιο. Στην Κύπρο όμως είναι αμφίβολο αν θα κρατήσει παρόμοια στάση στη Βουλή. Αν κρίνουμε από τη στάση που κρατά στην εφαρμογή του πακέτου των μέτρων του Κεραυνού και το πρόγραμμα σύγκλισης της Κυβέρνησης για την ένταξη στην ευρωζώνη είναι αμφίβολο αν θα οργανώσει οποιεσδήποτε κινητοποιήσεις ή έστω να ψηφίσει κατά.

Σ' όλη την Ευρώπη εκατοντάδες χιλιάδες αντιστέκονται καθημερινά με τους αγώνες τους ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού". Στη Ρώμη 70.000 διαδηλωτές, στο Λονδίνο 100 χιλιάδες. Τα αντιπολεμικά κινήματα και τα συνδικάτα της Ευρώπης συντονίστηκαν κατά τη διάρκεια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ και όρισαν τις 19 και 20 Μάρτη σαν μέρες δράσης ενάντια στο πόλεμο, την κατοχή του Ιράκ, αλλά και ενάντια στην Ευρώπη φρούριο των καπιταλιστών και το ευρωσύνταγμα. Μ'αυτή την Ευρώπη είναι που πρέπει να συντονιστούμε.

Νίκος Αγιομαμίτης

Διαδήλωση στη Ρώμη. Οι εργάτες σε ολόκληρη την Ευρώπη κινητοποιούνται ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού και διεκδικούν μια Ευρώπη των εργατών

19 ΜΑΡΤΗ: Αντιπολεμικά συλλαλητήρια

Στην επέτειο των δυο χρόνων από την εισβολή του Μπους στο Ιράκ, το αντιπολεμικό κίνημα ετοιμάζει μια νέα "15 Φλεβάρη" ενάντια στην κατοχή. Στις 15 Φλεβάρη το 2003 είχαν κινητοποιηθεί περισσότερ. από 30 εκατομμύρια κόσμος ενάντια στον επερχόμενο πόλεμο στο Ιράκ σε μια μεγαλειώδη παγκόσμια διαδήλωση.

Στις 19 και 20 Μάρτη το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που έγινε στο Λονδίνο καλεί και πάλι σε παγκόμια μέρα δράσης κατά του πολέμου και της κατοχής του Ιράκ. Ο πόλεμος και η κατοχή του Ιράκ είναι το θέμα που κυριαρχεί τα τελευταία δυο χρόνια.

Δεν υπάρχει Σύνοδος Κορυφής του ΝΑΤΟ, της Ευρωπαϊκής Ενωσης, των G8, του Συμβουλίου Ασφαλείας που να μην συζητήθηκε αυτό το θέμα, που προκαλεί κρίση και αστάθεια όχι μόνο στη Μέση Ανατολή, αλλά διεθνώς. Η κρίση δεν περιορίζεται μόνο στους καυγάδες στο επίπεδο κορυφής αλλά πήρε δραματικές διαστάσεις στους πιο στενούς συμμάχους του Μπους. Ο Αθνάρ και το Λαϊκό Κόμμα έχασαν τις εκλογές στην Ισπανία και η κυβέρνηση των Σοσιαλιστών αναγκάστηκε να αποσύρει το στρατό που είχε στείλει. Το ίδιο έκανε και η Ουγαρία ενώ παρόμοια ετοιμάζεται και η Πολωνία οι δυο από τους καλύτερους συμμάχους του Μπούς στην Ευρώπη των 25.

Η επέμβαση στο Ιράκ εξελίσσεται σε κόλαφο για την πολιτική των ΗΠΑ. Αντί για την αλλαγή του χάρτη της Μέσης Ανατολής προς όφελός τους οι ΗΠΑ κινδυνεύουν να χάσουν τα πιο δυνατά τους στηρίγματα στην περιοχή. Η αντίσταση στο Ιράκ, όχι μόνο έχει εμπνεύσει, αλλά έχει κινητοποιήσει μεγάλες αραβικές μάζες που συμμετέχουν με όποιο τρόπο μπορούν στο πλευρό της ιρακινής αντίστασης. Στις αντιστασιακές ομάδες που υπάρχουν τώρα στο Ιράκ, συμμετέχουν μαχητές από τη Συρία, τον Λίβανο, την Αίγυπτο, τη Σαουδική Αραβία. Οι βομβαρδισμοί και η ισοπέδωση της Φαλούτζα αντί να σταματήσει, τουναντίον έχει δυναμώσει την αντίσταση.

Το πλήθος και το πάθος της 15 Φλεβάρη είναι ο εφιάλτης που τους κυνηγά σε κάθε βήμα τους. Εχουμε τη δύναμη να τους δημιουργήσουμε νέους εφιάλτες και αυτός χρειάζεται να είναι ο στόχος μας για τις 19 Μάρτη. Σε μια σειρά από πρωτεύουσες έχουν ξεκινήσει ήδη οι προετοιμασίες, στο Λονδίνο, την Ν. Υόρκη, την Αθήνα, την Άγκυρα, τη Ρώμη, το Παρίσι και πολλές άλλες. Μπορούμε και πρέπει να γίνουμε και εμείς εδώ στη Κύπρο κομμάτι αυτού του παγκόσμιου κινήματος. Μπορούμε και πρέπει να ενώσουμε τη φωνή μας μαζί με τα εκατομμύρια των διαδηλωτών που κινητοποιηθούν στις 19 και 20 του Μάρτη ενάντια στη κατοχή του Ιράκ και ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού, ενάντια στο ευρωσύνταγμα.

ΔΙΕΘΝΗ

ΓΑΛΛΙΑ

Απεργιακό κύμα

Εκατοντάδες χιλιάδες απεργοί εργαζόμενοι στο δημόσιο βγήκαν στους δρόμους όλων των γαλλικών πόλεων τη Πέμπτη 27 του Γενάρη. Την Τρίτη είχαν απεργήσει οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία. Διαδήλωσαν έξω από τη βουλή όπου συζητιόταν ένα νομοσχέδιο για την "απελευθέρωση της αγοράς" στα ταχυδρομεία που θέλει να προωθήσει μέχρι το 2009 η Ε.Ε. Εκατοντάδες απεργοί διαδήλωσαν έξω από το σπίτι του Σαρκοζί, επικεφαλής του μεγαλύτερου κόμματος της δεξιάς, πετώντας σάκους με αλληλογραφία στο κατώφλι του. Την επόμενη μέρα ήταν η σειρά των σιδηροδρομικών να απεργήσουν ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης να μειώσει κατά 3.500 περίπου το προσωπικό του γαλλικού οργανισμού σιδηροδρόμων.

Η δεξιά κυβέρνηση του Ραφαρέν βρίσκεται αντιμέτωπη με τη αγανάκτηση όλων των εργαζόμενων. Πέρσι την άνοιξη είχε υποστεί μια μεγάλη εκλογική ήττα. Αλλά η απάντησή της είναι η κλιμάκωση των επιθέσεων στους εργαζόμενους. Ο Ραφαρέν δήλωσε ότι θα αλλάξει το νόμο για το 35ωρο σύμφωνα με τις επιθυμίες των βιομηχάνων. Η εφημερίδα Φαϊνάνσιαλ Τάιμς σχολιάζει ότι οι απεργίες που ξεσπάνε "αποτελούν ένα κρίσιμο τεστ για την αποφασιστικότητα της κυβέρνησης".

Ο Ολιβιέ Μπεζανσενό, ταχυδρομικός και εκπρόσωπος της LCR (Επαναστατικής Κομμουνιστικής Λίγκας) λεει τα εξής για τις απεργίες:

"Μήπως κάτι αλλάζει στο μέτωπο των κοινωνικών κινημάτων και των εργατικών αγώνων στη Γαλλία; Αξίζει να θέσουμε αυτό το ερώτημα. Μετά την ήττα των μεγάλων απεργιών και διαδηλώσεων της άνοιξης του 2003 ενάντια στη "μεταρρύθμιση" του ασφαλιστικού, το κλίμα ήταν μάλλον απαθές. Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι οι εργάτες ήταν είτε ικανοποιημένοι είτε απελπισμένοι. Το 2004 εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία που έδιναν οι τοπικές εκλογές και οι ευρωεκλογές για να τιμωρήσουν την κυβέρνηση της δεξιάς. Αλλά από τις εκλογές και μετά τίποτα δεν άλλαξε, τα πράγματα γίνονταν χειρότερα.

Την περασμένη βδομάδα έγιναν πανεθνικές απεργίες σε διάφορους κλάδους του δημόσιου τομέα. Την Τετάρτη οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία κατέβηκαν σε απεργία ενάντια σε ένα νέο νόμο που προωθεί ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια και παραδίδει υπηρεσίες σε ιδιώτες, ενόψει της πλήρους ιδιωτικοποίησης. Η αλήθεια είναι ότι η απεργία δεν είχε πλήρη επιτυχία. Αλλά στους ταχυδρομικούς που συμμετείχαν το κλίμα είναι ριζοσπαστικό, όπως φάνηκε από τις επιθετικές διαδηλώσεις -όπως αυτή στην οποία συμμετείχα μπροστά στο σπίτι του Νικολά Σαρκοζί, πρώην υπουργού και νυν αρχηγού του μεγαλύτερου δεξιού κόμματος.

Η απεργία των σιδηροδρομικών την Τετάρτη είχε μεγάλη επιτυχία. Απεργούσαν ενάντια στις δραστικές περικοπές σε κονδύλια και προσωπικό. Οι απεργοί επέτρεψαν να κυκλοφορήσει μόλις το 25% των τρένων! Ηταν μια μεγάλη ώθηση για την επόμενη μέρα, για την απεργία και τις διαδηλώσεις όλων των δημόσιων υπαλλήλων που είχαν καλέσει όλα τα συνδικάτα. Η απεργία είχε σαν αίτημα αυξήσεις στους μισθούς και την υπεράσπιση των δημόσιων και κοινωνικών υπηρεσιών.

Σε όλη τη χώρα οργανώθηκαν μεγάλες διαδηλώσεις στις οποίες συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι. Οπως και το 1995 οι δημοσκοπήσεις έδειξαν ότι οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα υποστηρίζουν τα αιτήματα των απεργών, παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης να στρέψει τον ένα εναντίον του άλλου. Εχει σημασία να υπογραμμίσουμε τη μαζική συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην απεργία. Την άνοιξη του 2003 οι εκπαιδευτικοί ήταν η ραχοκοκαλιά του κινήματος. Ενα μεγάλο τμήμα τους απεργούσε για δυο μήνες και οι κρατήσεις από τους μισθούς τους συνεχίζονταν μέχρι και τον Ιούνη του 2004.

Γι' αυτό πρέπει να θεωρήσουμε την απεργία της Πέμπτης σαν ένα νέο βήμα μπροστά για την αντίσταση και για τη δυνατότητα να αναστραφεί το κλίμα που είχε κυριαρχήσει για μήνες.

Οι επιθέσεις στα κοινωνικά επιδόματα και οι επιτυχίες αυτής της απεργιακής βδομάδας θέτουν ένα ερώτημα: Ποιά θα είναι η επόμενη κίνηση;

Οι κύριες συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες έχουν καλέσει μια πανεθνική μέρα διαδηλώσεων στις 5 Φλεβάρη ενάντια στην απόπειρα της κυβέρνησης να "μεταρρυθμίσει" το νόμο για το 35ωρο. Μπορεί να δώσει την ευκαιρία να ενωθούν τα διάφορα κινήματα αγανάκτησης ενάντια στην κυβέρνηση και τα αφεντικά. Αλλά μέχρι στιγμής δεν υπάρχουν συγκεκριμένα συνθήματα και αιτήματα. Αυτό πρέπει να γίνει άμεσα.

Το επόμενο καθήκον πρέπει να είναι η οργάνωση μιας γνήσιας, ενωτικής πορείας των εργαζόμενων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Τώρα χρειάζεται όσο ποτέ μια πραγματική εναλλακτική λύση απέναντι στην απόλυτη εξουσία των χρηματιστικών αγορών και των επενδυτών τους."

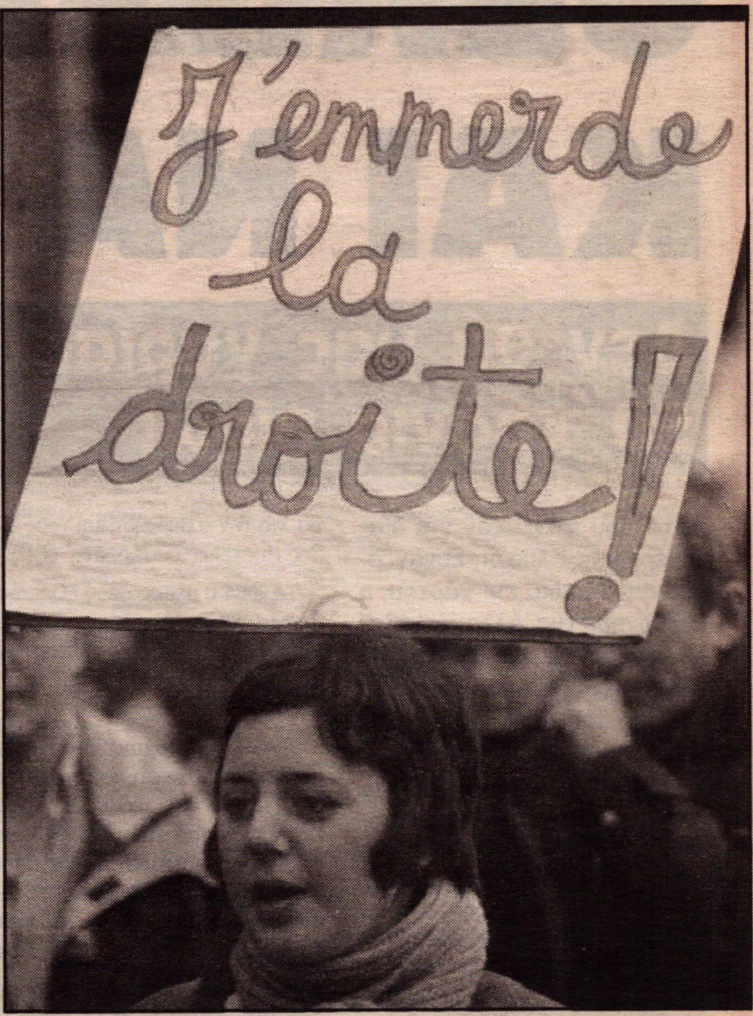

Γράμμα από την Τουρκία

Ποια είναι η απάντηση στην "ευρωπαϊκή προοπτική";

Ηταν σαν η Τουρκία να είχε κερδίσει το Παγκόσμιο Κύπελλο. Μπορεί να μην υπήρχαν χοροί στους δρόμους, αλλά σίγουρα υπήρξαν στα κυβερνητικά γραφεία, στα ΜΜΕ και στα σπίτια των απλών ανθρώπων. Στους μήνες και τις βδομάδες πριν τις 17 Δεκέμβρη 2004, όλοι οι Τούρκοι -ακόμα και όλοι οι Κούρδοι- δεν μιλούσαν και δεν σκέφτονταν τίποτα άλλο παρά την απόφαση που θα ερχόταν από τις Βρυξέλλες.

Ισως δεν έχει υπάρξει άλλο θέμα για το οποίο να υπήρξε τόσο απόλυτη συμφωνία ανάμεσα σε όλα τα κομμάτια της κοινωνίας και τις αποχρώσεις απόψεων: "Πρέπει να μπούμε στην Ευρώπη!"

Οσον αφορά την άρχουσα τάξη αυτό γίνεται εύκολα κατανοητό. Η είσοδος στην Ε.Ε. ήταν ο κύριος στόχος της για σαράντα και παραπάνω χρόνια. Θέλανε να είναι τμήμα του ενός από τα μεγαλύτερα μπλοκ των καπιταλιστών στον κόσμο, όχι γιατί είναι αντίθετοι με κάποιο άλλο (άλλωστε η Τουρκία είναι σημαντικός σύμμαχος των ΗΠΑ) αλλά γιατί δεν ήθελαν να μείνουν απέξω στο περιθώριο. Από μια άποψη, αυτό είναι ένα πολύ καλό αντίδοτο για κάθε αυταπάτη για το τι είναι η Ευρωπαϊκή Ενωση. Η άρχουσα τάξη της Τουρκίας έκανε τα πάντα για να γίνει μέλος επειδή γνωρίζει ότι είναι μια "λέσχη καπιταλιστών" και όχι επειδή πιστεύει στη δημοκρατία ή τα ανθρώπινα δικαιώματα. Και σίγουρα όχι επειδή πιστεύει ότι η Ε.Ε. είναι "πιο ειρηνική και προοδευτική" εναλλακτική απάντηση στις ΗΠΑ, όπως φαίνεται ότι πιστεύουν κάποιοι στην αριστερά.

Οι παραχωρήσεις που έκανε το τουρκικό κράτος για να γίνει μέλος αυτής της λέσχης είναι πολύ σοβαρές. Στο ζήτημα της Κύπρου και των δικαιωμάτων των Κούρδων η αντιμετώπιση είναι διαφορετική και έγιναν βήματα που θεωρούνταν αδιανόητα πριν λίγα χρόνια. Και τα δυο ζητήματα δεν έχουν λυθεί ακόμα, όμως γίνεται προσπάθεια να λυθούν.

Με σκοπό την εναρμόνιση με την Ευρώπη άλλαξαν πάρα πολλοί νόμοι. Προφανώς η αλλαγή ενός νόμου δεν κάνει από μόνη της και μεγάλη διαφορά. Και χωράει μεγάλη συζήτηση για τη διαφορά ανάμεσα στο να αλλάξεις ένα νόμο και να εφαρμόσεις στην πράξη τον τροποποιημένο. Παρόλα αυτά, έγιναν πράγματι αλλαγές και έχουν κάνει διαφορά. Η θανατική ποινή καταργήθηκε, η εξουσία της αστυνομίας είναι πιο περιορισμένη, η ζωή έχει γίνει λίγο ευκολότερη για τα αντιπολιτευτικά κινήματα.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η υποστήριξη της υποψηφιότητας για την Ε.Ε. ήταν τόσο μεγάλη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους. Αν η ιδιότητα μέλους της Ε.Ε. θα φέρει έστω μια μικρή βελτίωση στα δημοκρατικά, ανθρώπινα, συνδικαλιστικά δικαιώματα, αν σημαίνει έστω και λίγο λιγότερα βασανιστήρια και αστυνομική βαρβαρότητα, αν μειώσει έστω και λίγο την καταπίεση των Κούρδων, γιατί να είμαστε αντίθετοι; Αυτή είναι γενικά η άποψη του κόσμου. Και στηρίζεται σε πραγματικές δυσαρέσκειες και σωστά αιτήματα.

Ομως είναι μια ελπίδα βασισμένη σε μια ψευδαίσθηση. Οταν ο κόσμος συζητάει για την Ε.Ε. μιλάει πάντα για τα Κριτήρια της Κοπεγχάγης. Λες και η Ε.Ε. είναι μια φιλανθρωπική οργάνωση που ιδρύθηκε για να προωθήσει τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Λες και οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης και οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές νοιάζονται για τα βασανιστήρια, για την ελευθερία των Κούρδων ή τα δικαιώματα των συνδικαλιστών στην Τουρκία.

Αυτό που σπάνια συζητιέται είναι το γεγονός ότι η ΕΕ είναι η έκφραση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και του ευρωπαϊκού μιλιταρισμού. Ενα μεγάλο μέρος της αριστεράς έχει την ψευδαίσθηση μιας "ευσπλαχνικής ΕΕ" που θα επιβάλει την δημοκρατία στην Τουρκία απέξω. Αλλά τμήματα της αριστεράς δηλώνουν την αντίθεσή τους με εθνικιστικά επιχειρήματα υπερασπίζοντας την αυταπάτη της τουρκικής "ανεξαρτησίας". Ενα κόμμα υποστηρίζει ότι πρέπει να μπούμε στην Ε.Ε. για να μπούμε στον κοινό αγώνα για μια "Ευρώπη της εργασίας".

Η "Ευρώπη της εργασίας" είναι καλή ιδέα. Το πρόβλημα είναι ότι η Ε.Ε. δεν έχει να κάνει τίποτα με αυτή την ιδέα, είναι η οργάνωση της Ευρώπης του κεφαλαίου. Αυτό που χρειάζεται για να πραγματοποιήσουμε τον στόχο για μια "Ευρώπη της εργασίας" είναι να παλέψουμε δίπλα στους εργάτες, αντικαπιταλιστές και αντιπολεμικούς ακτιβιστές της Ευρώπης ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, στην ανεργία, στις περικοπές κοινωνικών δαπανών, στο μιλιταρισμό και στον πόλεμο.

Αυτό ήδη γίνεται ως μέλη ή όχι της Ε.Ε. Η Συμμαχία για την Παγκόσμια Ειρήνη και Δικαιοσύνη έχει ήδη καλέσει διαδήλωση ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και την κατοχή του Ιράκ στις 19 Μάρτη, σύμφωνα με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στο Λονδίνο. Εκδηλώσεις για το Ιράκ και την κατοχή γίνονται σε όλη τη χώρα, για να προετοιμάσουν τη διαδήλωση. Στις 19 Φλεβάρη θα γίνει ένα διεθνές συμπόσιο για τον πόλεμο και στις 5 Μάρτη θα γίνει μια αντιπολεμική συναυλία στην οποία συμμετέχουν μερικά από τα πιο γνωστά ροκ συγκροτήματα της χώρας.

Ρόνι Μαργκόλις

Η αύξηση του ορίο

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΟ
ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ

Δεν θα μας γυρίσουν 50 χρόνια πίσω!

Αυτά που φάνταζαν επί διακυβέρνησης Κληρίδη-Συναγερμού σαν σχέδια επί χάρτου, η κυβέρνηση της 'Αλλαγής' έβαλε πλώρη να τα υλοποιήσει εδώ και τώρα ανοίγοντας το μέτωπο του συστήματος κοινωνικών ασφαλίσεων!

Το σύστημα Κοινωνικών Ασφαλίσεων καταχτήθηκε με σκληρούς αγώνες των εργαζομένων από τη δεκαετία του 1950 για να φτάσουμε στο 1964 όταν η ασφάλιση όλων ανεξαίρετα των εργαζομένων έγινε υποχρεωτική. Γι' αυτό και οι «μεταρρυθμίσεις» της κυβέρνησης Παπαδόπουλου στο σύστημα συνταξιοδότησης, είναι η μεγαλύτερη επίθεση που έγινε ποτέ ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων τα τελευταία 50 χρόνια.

Οι εργαζόμενοι με τις εισφορές τους στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΤΚΑ) ουσιαστικά στηρίζουν τις συντάξεις εκείνων των εργαζομένων που αφυπηρέτησαν ενώ τις μελλοντικές συντάξεις των σημερινών εργαζομένων στηρίζει η επόμενη γενιά εργαζομένων. Πίσω από αυτό το σύστημα βρίσκεται η αρχή της αλληλεγγύης μεταξύ των γενεών.

Στο επίκεντρο των «μεταρρυθμίσεων» της κυβέρνησης βρίσκεται η αύξηση του ορίου υποχρεωτικής συνταξιοδότησης από το 60° στο 63° έτος. Αν περάσει η επίθεση αυτή, παρόλο που στο στόχαστρο τώρα βρίσκονται 45.000 Δημόσιοι υπάλληλοι, 9.500 Ημικρατικοί και 10.000 εκπαιδευτικοί, είναι βέβαιο ότι σειρά θα πάρουν και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα.

Η κυβέρνηση και οι εργοδότες κινδυνολογώντας «προειδοποιούν» ότι οι σημερινοί 40άρηδες μέχρι το 2020 θα βρουν το ταμείο ΚΑ μισοάδειο! Ο λόγος; Επειδή αυξήθηκε, λένε, ο μέσος όρος ζωής που σημαίνει περισσότερες εκταμιεύσεις σε συντάξεις από το ΤΚΑ.

Ζούμε περισσότερο

Ο Τάσσος μιλώντας στην ετήσια συνεστίαση των συνταξιούχων δημοσίων υπαλλήλων ανέφερε ότι τώρα ζούμε πολύ περισσότερο από το 1964 - όταν ήτανε υπουργός Εργασίας ο ίδιος - και «τίθεται σε κίνδυνο η διασφάλιση της συνέχισης της παροχής συντάξεων στις μέλλουσες γενιές χωρίς την παράταση του ορίου αφυπηρέτησης.»

Αυτό δηλαδή που πρέπει σαν κοινωνία να γιορτάζουμε ως κατάκτηση, το γεγονός ότι ζούμε περισσότερο, για την κυβέρνηση και τους εργοδότες αποτελεί 'δυσάρεστη' εξέλιξη!

Το 1964 ο μέσος ορός ζωής ήταν 69 χρόνια για τους άνδρες και 72 χρόνια για τις γυναίκες ενώ σήμερα είναι 77 και 81 χρόνια αντίστοιχα (Στατιστικές 2003).

Το 2000 υπήρχαν 28 συνταξιούχοι για κάθε 100 άτομα που συνεισέφεραν στο Ταμείο ΚΑ, μια σχέση 1:3,5 ενώ υπολογίζεται ότι μέχρι το 2050 ο αριθμός των συνταξιούχων θα διπλασιαστεί και η σχέση θα γίνει 1:1,6 με αναλογία 63 συνταξιούχοι για κάθε 100 άτομα που συνεισφέρουν στο ταμείο.

Μπορεί το επιχείρημα ότι η γήρανση του πληθυσμού σε συνδυασμό με την υπογεννητικότητα ανατρέπει τη σχέση ασφαλισμένων—συνταξιούχων να έχει μια βάση αλλά είναι μόνο η μισή αλήθεια!

Τη δεκαετία 1992-2002 η αύξηση των δαπανών του ΤΚΑ για συντάξεις ήτανε μόνο 2%. Εξάλλου εκείνο που πάντοτε λειτουργεί προστατευτικά στο πρόβλημα της γήρανσης σε μια κοινωνία είναι ότι η τεχνολογία εξελίσσεται αλματωδώς και η παραγωγικότητα διαρκώς αυξάνεται. Το 2050 με τους σημερινούς ρυθμούς, ακόμα και με τον σημερινό αριθμό εργαζομένων, ο πλούτος που θα παράγεται στην κοινωνία θα είναι υπερδιπλάσιος.

Ελλείμματα

Η κυβέρνηση προβάλλει κι ένα άλλο επιχείρημα για την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης. Χρειάζεται, λέει, ενίσχυση των δημοσίων οικονομικών και μείωση των ελλειμμάτων με στόχο την ένταξη στην ΟΝΕ μέχρι το 2008.

Αυτό που επιδιώκει όμως είναι να φορτώσει το λογαριασμό στους εργαζόμενους που είναι οι μόνοι που δεν φταίνε για τα ελλείμματα των δημόσιων ταμείων.

Το μεγαλύτερο μέρος του ελλείμματος των £3,5 δις του ΤΚΑ συσσωρεύτηκε επειδή όλες οι κυβερνήσεις βάζουν χέρι στα αποθέματα του ΤΚΑ σαν εύκολο τρόπο δανεισμού.

Στην πραγματικότητα όμως τα ελλείμματα οφείλονται στην αφαίμαξη εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών στις στρατιωτικές δαπάνες και εξοπλισμούς - που όλα τα κόμματα ψηφίζουν με προθυμία όλα τα χρόνια - στα σκάνδαλα και στην κακή διαχείριση. Εκατοντάδες εκατομμύρια από τα κρατικά ταμεία χάθηκαν στη «μαύρη τρύπα» των σκανδάλων των εταιρειών για την κατασκευή δημόσιων έργων, σε φορολογικές ελαφρύνσεις και σε χαριστικές «παρεκκλίσεις» προς όφελος των καπιταλιστών, στη φοροαπαλλαγή της εκκλησιαστικής περιουσίας και από την εισφοροαποφυγή των εργοδοτών.

Τι σημαίνουν τα σχέδια της κυβέρνησης;

Από την εφαρμογή του μέτρου αύξησης του ορίου υποχρεωτικής συνταξιοδότησης από το 60° στο 63° έτος σημαίνει ότι το κράτος θα εισπράττει εισφορές για ακόμη τρία χρόνια και φυσικά δεν θα πληρώνει για άλλα τρία χρόνια. Μόνο για το δημόσιο τομέα αυτό σημαίνει ότι κάθε χρόνο περίπου £200 εκατομμύρια θα μεταφέρονται από τους εργαζόμενους στα κρατικά ταμεία.

Συγκεκριμένα, θα εισπράττει £28 εκατομμύρια περισσότερα το χρόνο κι αυτό μόνο από τις συνεισφορές των 55.000 δημόσιων υπαλλήλων και εκπαιδευτικών στο ΤΚΑ. Το ποσό είναι ακόμα μεγαλύτερο αν υπολογίσουμε και τους υπαλλήλους στον ημικρατικό και τοπική αυτοδιοίκηση.

Επιπλέον το κράτος θα εξοικονομεί πάνω από £175 εκατομμύρια το χρόνο που θα κατέβαλε σαν συντάξεις και φιλοδωρήματα (Προϋπολ. Δαπάνες 2004, Υπ. Οικονομικών) στους δημόσιους υπάλληλους. Κι αυτό επειδή θα παρατείνεται η καταβολή συντάξεων και φιλοδωρημάτων για άλλα τρία χρόνια. Επίσης θα εξοικονομεί κι από το ότι θα παρατείνονται οι νέες προσλήψεις και προαγωγές για ακόμα 3 χρόνια.

Τα σχέδια της κυβέρνησης όμως δεν αφορούν μόνο την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης. Στην «ατζέντα Κεραυνού» βρίσκεται το πετσόκομμα των συντάξεων και φιλοδωρημάτων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η πρόταση της κυβέρνησης σε δημόσιους και ημικρατικούς δεν περιλαμβάνει τους νεοεισερχόμενους ή τους έκτακτους υπαλλήλους αλλά αφορά τους «υπηρετούντες μόνιμους» υπαλλήλους κατά την 1/7/05 για τους οποίους «διασφαλίζονται οι υφιστάμενοι συντελεστές υπολογισμού της ετήσιας σύνταξης και του εφάπαξ φιλοδωρήματος». Για τους νεοεισερχόμενους τα πράγματα γίνονται πολύ χειρότερα.

Το άλλο επιχείρημα κυβέρνησης και εργοδοτών είναι η εξίσωση δήθεν των εργαζομένων στο δημόσιο με εκείνους του ιδιωτικού τομέα που αφυπηρετούν ήδη στα 63. Όμως το Πρόγραμμα Σύγκλισης αποκαλύπτει τις αληθινές προθέσεις της κυβέρνησης. Περιλαμβάνει και αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης στον ιδιωτικό τομέα από 63 που είναι τώρα σε 65! Κι επειδή κλωτσάνε οι συντεχνίες και το ΑΚΕΛ, προτείνεται εναλλακτικά η αύξηση των εισφορών των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση πιέζεται από τους καπιταλιστές να «ανοίξει» το ζήτημα του συνταξιοδοτικού συστήματος με σκοπό τη λεηλάτηση των ταμείων και των συντάξεων. Θέλουν να σπρώξουν τους εργαζόμενους με το ζόρι στην ιδιωτική ασφάλιση, για να συμπληρώσουν μια πιο αξιοπρεπή σύνταξη, δίνοντας τη δυνατότητα στις ασφαλιστικές εταιρίες να βάλουν χέρι στα αποθεματικά του ΤΚΑ.

Οι συνταγές της κυβέρνησης της 'Αλλαγής', όπως και των προηγούμενων κυβερνήσεων, δεν πλήττουν απλά τους εργαζόμενους προς όφελος των εργοδοτών αλλά είναι και αδιέξοδες.

Δυστυχώς η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ λειτουργώντας διασπαστικά έτρεξε να κλείσει «κατ' αρχή συμφωνία» με την κυβέρνηση. Η ηγεσία της ΣΕΚ, ίσως είναι το μοναδικό συνδικάτο στην Ευρώπη που έχει σαν αίτημα την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης ενώ η ηγεσία της ΠΕΟ ζητάει «κοινωνικό διάλογο», πριν αποδεχθεί την επέκταση του ορίου.

Η δύναμη που μπορεί να εμποδίσει τους ολέθριους συμβιβασμούς της συνδικαλιστικής ηγεσίας, είναι οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους. Οι αγώνες εκατομμυρίων εργατών που ξεδιπλώνονται τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη στρέφονται ενάντια σε παρόμοιες επιθέσεις των κυβερνήσεων ενάντια στο ασφαλιστικό σύστημα.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΥΣΗ

Οι προτάσεις των τεχνοκρατών της Ε.Ε. και της κυβέρνησης της 'Αλλαγής' λένε ότι οι πιέσεις στα ασφαλιστικά συστήματα πρέπει να αντιμετωπιστούν με αύξηση των χρόνων που δουλεύει ένας εργαζόμενος ώστε να συνεχίζει να δίνει ασφαλιστικές εισφορές. Η απάντηση βρίσκεται ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση.

Μείωση των ορίων συνταξιοδότησης για όλους.

Ισότητα ανάμεσα στους εργαζόμενους στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα δεν σημαίνει εξίσωση στην αθλιότητα με αύξηση του ορίου στους δημόσιους.

Είναι γνωστό ότι η κρίσιμη ηλικία γύρω στα 50 είναι η πιο παραγωγική ηλικία και στη συνέχεια αρχίζει η κάμψη. Γι' αυτό και η συνταξιοδότηση στα 60 με μια αξιοπρεπή σύνταξη δεν αποτελεί πολυτέλεια αλλά είναι ο τρόπος να μπορέσουμε να ζήσουμε περισσότερο απολαμβάνοντας όσο γίνεται μια καλύτερη ποιότητα ζωής.

Η μείωση του ορίου πρέπει να γίνει για όλους τους εργαζόμενους, για όσους εργάζονται μέχρι τα 63 και ιδιαίτερα σε βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, όπως οι οικοδόμοι, που αναγκάζονται να βγαίνουν στην σύνταξη σακατεμένοι.

Όχι στη λιτότητα, 35ωρο χωρίς «ελαστικότητες», αυξήσεις στους μισθούς.

Το πρόβλημα στη χειροτέρευση της σχέσης σε ασφαλισμένους-συνταξιούχους δεν είναι όπως δηλώνουν κυνικά ότι ζούμε «πολύ». Η αιτία βρίσκεται στον τρόπο που λειτουργεί το καπιταλιστικό σύστημα ιδιαίτερα σε περίοδο κρίσης όπως σήμερα.

Το πάγωμα των προσλήψεων και η αύξηση της ανεργίας, επίσημης και «ανεπίσημης», σημαίνει ότι λιγότεροι εργαζόμενοι συνεισφέρουν στις κοινωνικές ασφαλίσεις. Η πολιτική της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων οδηγούν σταδιακά σε απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων προκαλώντας αιμορραγία στα ταμεία των ΚΑ.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών πολύ γρήγορα ξέχασαν το αίτημά τους πριν μερικά χρόνια για εφαρμογή του 35ωρου που θα δημιουργούσε χιλιάδες θέσεις εργασίας και θα έσωζε άλλες. Αυτό θα γέμιζε τα ταμεία με περισσότερες ασφαλιστικές εισφορές το χρόνο.

Οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις και η «μαύρη εργασία» είναι μια άλλη πληγή των ταμείων. Χιλιάδες εργαζόμενοι μερικής απασχόλησης είναι ανασφάλιστοι, συνήθως αυτοί που δουλεύουν σε «δουλειές του ποδαριού», με αποτέλεσμα απώλεια εσόδων για το ΤΚΑ δεκάδες εκατομμύρια λίρες το χρόνο.

Το ίδιο ισχύει και για τις αυξήσεις. Αυξήσεις στους μισθούς σημαίνουν περισσότερα έσοδα για τα ταμεία. Αλλά είναι επίσης και η απάντηση στη μεθόδευση της κυβέρνησης και της ΟΕΒ για να βάλουν τους εργαζόμενους να δουλεύουν μέχρι τα γεράματα για ένα κομμάτι ψωμί παραπάνω.

Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, πάταξη της εισφοροαποφυγής.

Η κυβέρνηση δεν είχε κανένα πρόβλημα να νομιμοποιήσει τους μεγαλοκαρχαρίες «αμνηστεύτοντας» τα δισεκατομμύρια που διατηρούν σε «κρυφούς» λογαριασμούς. Μπορεί να νομιμοποιήσει τους «παράνομους» μετανάστες απαλλάσσοντάς τους από τον εφιάλτη της καταδίωξης και της εκμετάλλευσης και που με τις εισφορές τους θα τονώσουν το ΤΚΑ.

Τριάντα χιλιάδες μετανάστες ζούνε κι εργάζονται σε καθεστώς παρανομίας χωρίς ασφάλιση στο έλεος του εργοδότη και της αστυνομίας. Επτά χιλιάδες Τουρκοκύπριοι εργάζονται χωρίς οι εργοδότες τους να καταβάλλουν εισφορές στο ΤΚΑ. Με συντηρητικούς υπολογισμούς το ΤΚΑ χάνει τουλάχιστον £20 εκατομμύρια το χρόνο.

Να πληρώσει το κεφάλαιο και η Εκκλησία. Να σταματήσουν οι εξοπλισμοί.

Το πρόβλημα των ταμείων δεν το δημιούργησαν οι εργαζόμενοι. Τα ταμεία τα έχουν κατακλέψει οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι με τη βοήθεια των κυβερνήσεων. Οι πακτωλοί εκατομμυρίων που έχουν τσεπώσει τα τελευταία χρόνια οι καπιταλιστές και η Εκκλησία, της οποίας η περιουσία δεν φορολογείται, φθάνουν και περισσεύουν να καλύψουν οποιοδήποτε έλλειμμα. Το σταμάτημα της σπατάλης των εξοπλισμών, είναι μια άλλη πηγή που σημαίνει τουλάχιστον £70 εκατομμύρια το χρόνο εξοικονόμηση.

ου αφυπηρέτησης

ΟΥΜΕ ΣΚΛΗΡΟΤΕΡΑ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Γαλλία, 27 Γενάρη 2005

Μαζικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη

Η επίθεση στο σχέδιο συντάξεων — με την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και το πετσόκομμα των συντάξεων — είναι επιλογή της άρχουσας τάξης, όχι μόνο στην Κύπρο αλλά και σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Είναι κομμάτι της προσπάθειας τους να εφαρμόσουν το 'αμερικάνικο μοντέλο' των βάρβαρων επιθέσεων στην εργατική τάξη για να τονώσουν τα κέρδη τους να τονώσουν την «ανταγωνιστικότητα» των οικονομιών τους.

Οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις ενάντια στα συστήματα ασφάλισης και συντάξεων οδήγησαν εκατομμύρια ευρωπαίους εργαζόμενους και τα συνδικάτά τους να μπουν στη μάχη του ασφαλιστικού.

Γενικές απεργίες στην Ιταλία έριξαν την πρώτη κυβέρνηση Μπερλουσκόνι. Το ίδιο στην Ισπανία, τη Γερμανία και στην Αυστρία όπου έγιναν οι μεγαλύτερες απεργίες και κινητοποιήσεις μετά τον Β' Παγκ. Πόλεμο. Στην Ελλάδα εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι το 2002 ανάγκασαν την κυβέρνηση Σημίτη να κάνει πίσω στο ασφαλιστικό. Στη Γαλλία οι μαζικές απεργίες του 1995 και το 2003 ενάντια στην αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης χαρακτηρίστηκαν σαν οι μαζικότερες από την εποχή του Μάη 1968. Η κυβέρνηση Μπλερ στη Βρετανία άνοιξε οριστικά το μέτωπο της συνταξιοδότησης στους δημόσιους με αποτέλεσμα τα συνδικάτα να προετοιμάζουν μαζικές κινητοποιήσεις για τις 18 Φλεβάρη και το Μάρτη.

Ούτε μέρα παραπάνω, ούτε σεντ λιγότερο!

Αυτή την απάντηση χρειάζεται να δώσουμε σαν εργαζόμενοι στην κυβέρνηση, το ΚΕΒΕ και την ΟΕΒ, στα σχέδια τους για «μεταρρύθμιση» του συνταξιοδοτικού. Παρόμοιο ήταν κι ένα από τα συνθήματα των ελλήνων εργαζομένων ενάντια στις «μεταρρυθμίσεις» Σημίτη στο Ασφαλιστικό.

Παρόλο που οι ηγεσίες της ΠΑΣΥΔΥ και της ΣΕΚ είναι έτοιμες να συνθηκολογήσουν και μπορεί από την πλευρά της η ηγεσία της ΠΕΟ να «τα μασάει» ζητώντας 'κοινωνικό διάλογο', όμως η μάχη δεν χάθηκε. Οι εργαζόμενοι στη βάση μπορούν να υποχρεώσουν τις ηγεσίες των συντεχνιών ν' αλλάξουν χαβά. Με δυναμικές απεργίες και κινητοποιήσεις μπορούμε να αναγκάσουμε την κυβέρνηση να κάνει πίσω, όπως και οι ευρωπαίοι εργαζόμενοι στις πιο πολλές χώρες.

Ήδη εκφράστηκαν οι πρώτες αντιδράσεις υπαλλήλων της βάσης της ΠΑΣΥΔΥ ενάντια στην κατ' αρχή συμφωνία ΠΑΣΥΔΥ - Κυβέρνησης. Ενάντια στην απόφαση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ για αποδοχή της αύξησης του ορίου στο 63° έχουν ταχθεί με ανακοινώσεις τους διάφορα κομμάτια, όπως οι λειτουργοί και το προσωπικό του Γραφείου Επιτρόπου Διοικήσεως, η Κλαδική Υπαλλήλων του Κυπριακού Οργανισμού Αναπτύξεως Γης, το προσωπικό του Γραφείου Επιτρόπου Διοικήσεως, και η Κλαδική Υπαλλήλων Τμήματος Δασών και η Κλαδική Υπαλλήλων Ελεγκτικής Υπηρεσίας.

Από την πλευρά τους οι συνδικαλιστικές οργανώσεις στην εκπαίδευση, ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ και ΠΟΕΔ έχουν ταχθεί ενάντια στην αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, όπως και η ομοσπονδία φοιτητικών ένωσεων ΠΟΦΕΝ που έχει εξαγγείλει μάλιστα και κινητοποιήσεις.

Εκείνο που χρειάζεται είναι να γενικευτεί αυτή η αντίδραση από τα κάτω και ο συντονισμός όλων των εργαζομένων που θέλουν ν' αντισταθούν: δημόσιων, ημικρατικών, εκπαιδευτικών και φοιτητών. Ένα πρώτο βήμα είναι τα ψηφίσματα που κυκλοφόρησαν τόσο στη δημόσια υπηρεσία όσο και στην ΑΤΗΚ και ΑΗΚ για μάζεμα υπογραφών ενάντια στην πρόταση της κυβέρνησης και η ταυτόχρονη απαίτηση των υπαλλήλων από τις ηγεσίες των συντεχνιών να καλέσουν γενικές συνελεύσεις και ψηφοφορία στους χώρους δουλειάς πριν οποιαδήποτε απόφαση.

Τι λενε οι εργαζόμενοι

«Ένας εργάτης με 15 χρόνια υπηρεσία παίρνει 700 λίρες τον μήνα, δουλεύοντας στα χαντάκια τραβώντας καλώδια ή πάνω στους στύλους. Αρκούν όμως μόνο μερικά χρόνια στη δουλειά αυτή για να αρχίσεις να υποφέρεις από οσφυαλγίες. Ένας γραφέας που κάθε μέρα για 8 ώρες εργάζεται μπροστά στον Η.Υ. για 7 χρόνια, με μισθό γύρω στις 600 λίρες, καταλήγει με αυχενικά και ημικρανίες.

Είναι πρόκληση να βγαίνουν Υπουργοί και μάλιστα πρώην διευθυντάδες του ΟΕΒ και της Αρχής Ανθρώπινου Δυναμικού να μιλούν για βολεμένους. Ας κατέβουν στα χαντάκια ή ας βγουν πάνω στους στύλους να δουλέψουν να δούμε πόσο θα αντέξουν.

Η αντίδραση των εργαζομένων ενάντια στη συνταξιοδότηση στα 63 και της διαλλαχτικότητας των συντεχνιών χρειάζεται να εκφραστεί. Ένα βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση είναι οι δεκάδες υπογραφές που ξεκίνησαν να μαζεύονται από υπαλλήλους της ΑΗΚ.»

Μ.Χ., Γραφέας, Αρχή Ηλεκτρισμού Κύπρου.

«Η κυβέρνηση, όταν θέλει να περάσει τις θέσεις της, τις κάνει όπως το μνήμα του Αγίου Νεοφύτου που ταιριάζει σε όλα τα μεγέθη.

Όταν ήθελαν να καταργήσουν, το καταλόγο διοριστέων εκπαιδευτικών, μάς έλεγαν διάφορα επιχειρήματα για την κατάργηση του. Ότι δηλαδή επειδή πολλοί διορίζονται μεγάλοι στην ηλικία δημιουργείται χάσμα ανάμεσα στον εκπαιδευτικό και τους μαθητές. Χάνουν έλεγαν την επαφή με το αντικείμενό τους και δεν μπορούν να παρακολουθήσουν τις νέες τεχνολογίες που αναπτύσσονται ραγδαία σήμερα.

Τώρα θέλουν ν' ανεβάσουν το όριο αφυπηρέτησης από τα 60 στα 63 ξεχνώντας όλα τα επιχειρήματα περί «ηλικιωμένων» εκπαιδευτικών. Ακόμη χειρότερα, δεν τους ενδιαφέρει ότι οι νέοι θα παραμένουν για τρία χρόνια περισσότερο απ' ότι σήμερα αναμένοντας διορισμό στην εκπαίδευση. Αυτό κι αν οδηγήσει πράγματι τους εκπαιδευτικούς να «γερνούν» πάνω στην έδρα αφού θα διδάσκουν μέχρι τα 63 και μελλοντκά στα 65 όπως αφήνει να νοηθεί για τους μελλοντικούς στόχους της η κυβέρνηση.»

Αγγελική Μιχαήλ - Δασκάλα Μουσικής

«Το θέμα δεν είναι μόνο πόσα θα χάσουμε και πόσα θα πάρουμε από την παράταση της αφυπηρέτησης στα 63. Είναι και η ανάγκη να αφυπηρετήσεις νωρίς, χωρίς επιπτώσεις, και να μπορείς έστω και για λίγα χρόνια να χαρείς τη ζωή σου, την οικογένεια σου — αυτά για τα οποία τόσα χρόνια αγωνίστηκες.

Ένας δασικός υπάλληλος που έχει κάθε χρόνο να παλέψει με δεκάδες πυρκαγιές, που βιώνει καθημερινά τον κίνδυνο για τη ζωή του μέσα στις φλόγες και τις αντιξοότητες της δουλειάς μας, θα είναι αναγκασμένος, είτε άμεσα είτε έμμεσα, να παραμείνει στην υπηρεσία για ακόμα τρία χρόνια για να μπορέσει να πάρει μια καλύτερη σύνταξη.

Αν κινδυνεύουν τα ασφαλιστικά ταμεία, ας φορολογήσει την Εκκλησία και τα εκατομμύρια που έχουν κατατεθεί στους κρυφούς λογαριασμούς. Ας μας πουν τι συντάξεις και στους πόσους μήνες συνταξιοδοτούνται οι υπουργοί. Για τους υπουργούς, όπως τον κύριο Κεραυνό, μετά από 18μηνη υπηρεσία δικαιούνται γενναίδωρη σύνταξη!»

Αντώνης Σαρρής - Δασικός Υπάλληλος

"Κυβέρνηση και ΠΑΣΥΔΥ έχουν συμφωνήσει στην αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης στον δημόσιο τομέα από τα 60 στα 63. Αυτό το μέτρο δεν πρόκειται να δώσει λύση στα προβλήματα των δημοσίων οικονομικών γιατί έτσι και αλλιώς δεν είναι οι συντάξεις των εργαζομένων που προκαλούν αυτά τα προβλήματα.

Αντίθετα με αυτό το μέτρο θα προκαλέσει αύξηση της ανεργίας μέσα στους νέους και ιδιαίτερα του απόφοιτους πανεπιστημίων και θα τους μετατρέψει σε εύκολη λεία για τους εργοδότες του ιδιωτικού τομέα. Νομίζω ότι αν θέλει να βρει λεφτά η κυβέρνηση μπορεί να φορολογήσει τους πλούσιους και όχι να τους δίνει φορολογική αμνηστία για τα εκατομμύρια που έχουν σε κρυφούς λογαριασμούς."

Χριστιάνα Κωνσταντίνου — φοιτήτρια Πανεπιστημίου Κύπρου

Απεργίες ενάντια στην αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης

Στις 10 Ιανουαρίου οι εργαζόμενοι στους Ημικρατικούς Οργανισμούς κατέβηκαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία, για την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης που έληξε στις 31/12/2003. Ενώ μια σειρά από εργατικές μάχες έχουν αρχίσει να ανάβουν και σε άλλους εργατικούς χώρους, όπως στις Κυπριακές Αερογραμμές, καθηγητές, δάσκαλοι, και υπήρχε μια γενικευμένη διάθεση από όλους τους εργαζόμενους να βγουν σε διεκδικήσεις, οι ίδιες οι συντεχνίες έβαλαν πλαίσια στην διάθεση του κόσμου, τονίζοντας ότι «δεν πρέπει να διεκδικήσουμε πρωτοποριακά ωφελήματα».

Η υποχώρηση αυτή έδωσε την ευκαιρία στην κυβέρνηση, μέσο του Υπουργού Εργασίας να αναλάβει τον ρόλο του σκληρού εργοδότη, και να λειτουργήσει σαν αντιπρόσωπος της ΟΕΒ και μόνο. Μίλησε για προνομιούχους υπαλλήλους που έχουν τάχα μισθούς 2000 λίρες τον μήνα και που εκβιάζουν την κυβέρνηση και θέτουν σε κίνδυνο την οικονομική πολιτικής της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τα ΜΜΕ μίλησαν για βολεμένους ημικρατικούς που έβαλάν «το κράτος στον γύψο», και έκαναν ότι μπορούσαν για να στρέψουν τη κοινή γνώμη και τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα εναντίον των εργατικών κινητοποιήσεων στους ημικρατικούς οργανισμούς. Δημοσιογράφοι ιδιωτικών καναλιών έμπαιναν σε καταστήματα και ρωτούσαν τους μικρομαγαζάτορες πως θα αντιμετώπιζαν μια ενδεχόμενη διακοπή ηλεκτρικού ρεύματος , αφού θα κατάστρεφε τα προϊόντα τους μέσα στα ψυγεία., δημιουργώντας ένα κλίμα τρομοκρατίας στον απλό κόσμο.

Ο Κεραυνός δήλωνε ότι «αναμένει κατανόηση από τους εργαζόμενους σε μια περίοδο λιτότητας και περισυλλογής» που συνοδεύτηκε από μαθήματα μακροοικονομίας για την σημαντικότητα σύγκλισης με τα κριτήρια της ΟΝΕ.

Γιατί στην πραγματικότητα αυτό είναι η ένταξη της Κύπρου στην ΟΝΕ. Περικοπές, μείωση των δημόσιων και κοινωνικών παροχών. Η κυβέρνηση θέλει να εξοικονομήσει λεφτά στη πλάτη του απλού εργαζόμενου, και δεν είναι διατεθειμένη να ξοδέψει λεφτά για την υγεία , την παιδεία , για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις. Αντίθετα μάλιστα οι καπιταλίστες θέλουν να αυξήσουν το όριο συνταξιοδότησης στα 63, για να καλύψουν το δημοσιονομικό έλλειμμα στην πλάτη της εργατικής τάξης.

Ο ΟΕΒ απείλησε ότι μονομερώς θα ακυρώσει κάθε νέα σύμβαση στον ιδιωτικό τομέα. Λες και αυτοί χρειάζονται σαν αφορμή τις απεργίες και τα αιτήματα των εργαζομένων για να καταστρατηγήσουν συλλογικές συμβάσεις. Ήδη οι ιδιοκτήτες των υπεραγορών έχουν καταργήσει τις συμφωνημένες συλλογικές συμβάσεις και παραμένουν ανοικτές και Τετάρτες και Σάββατα μέχρι τις 7 το βράδυ.

Ας μας πει ο Ταλιαδώρος και ο Κεραυνός πόσα τσεπώνουν κάθε μήνα πριν μιλήσουν για προνομιούχους και μας πουν πόσα τσέπωναν όταν δούλευαν στην ΟΕΒ και στην Αρχή Βιομηχανικής κατάρτισης σαν διευθυντάδες.

Οι Γενικές Συνελεύσεις στους χώρους εργασίας συμφώνησαν στην συντριπτική τους πλειοψηφία για την 24ωρη απεργία και την κλιμάκωση των απεργιακών μέτρων με απεργία διαρκείας.

Η συμμετοχή των μελών των συντεχνιών που κήρυξαν την απεργία ήταν καθολική, εκτός από τα μέλη των συντεχνιών του επιστημονικού προσωπικού που δεν απέργησαν.

Παρόλα αυτά όμως οι συντεχνίες περιορίστηκαν απλά σε μια τυπική ενημέρωση του κόσμου και στην εξαγγελία της απεργίας, χωρίς καμία δυναμική κινητοποίηση που έχει σαν αποτέλεσμα οι πλειοψηφία των απεργών να μην εμφανιστούν στους χώρους εργασίας τους. Έτσι τελικά το μόνο που έγινε κατορθωτό ήταν ένας συμβιβασμός εκ μέρους των συντεχνιών, με αποτέλεσμα μηδενικές αυξήσεις για το 2004 — 2005, αυξήσεις 2% στον βασικό για το 2006 και 1% για το 2007, αφήνοντας ανοικτό το θέμα συνταξιοδότησης στα 63, που όπως φαίνεται θα το περάσουν χωρίς καν να το πάρουν χαμπάρι οι εργαζόμενοι.

Τον συμβιβασμό αυτό οι συντεχνίες την αποκάλεσαν δικαίωση και επιτυχή κατάληξη. Μπορεί να αναγκάστηκε η κυβέρνηση να κάνει προσωρινά πίσω για το όριο αφυπηρέτησης αλλά αν τελικά θα είναι δικαίωση η

ξεπούλημα θα φανεί στον τελικό απολογισμό όταν θα συμφωνήσουν μέσα στους επόμενους λίγους μήνες γι αυτό το θέμα. Στην ουσία πάντως, η διάθεση του κόσμου για αγώνα ευνουχίστηκε και καταναλώθηκε άδικα. Η 24ώρη ήταν μια τυπική διαδικασία ενώ μπορούσε να ήταν η αρχή ενός δυναμικού αγώνα.

Η απάντηση στις απειλές του Ταλιαδώρου , του Κεραυνού και ΟΕΒ θα έπρεπε να ήταν μια μόνο: ΠΑΝΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΡΑ, και όχι να συμφωνήσουν μηδενικές αυξήσεις και να αφήσουν το θέμα της συνταξιοδότησης ανοικτό.

Οι συντεχνίες θα μπορούσαν και έπρεπε να πραγματοποιήσουν μια ουσιαστική κινητοποίηση και μια δυναμική εκδήλωση διαμαρτυρίας, όπως μια διαδήλωση, ένα συλλαλητήριο, ακόμα καλύτερα κόβοντας το ρεύμα και τα τηλεφωνά στα υπουργεία και στα γραφεία της δημόσιας υπηρεσίας, καλώντας τους δημόσιους υπαλλήλους να κατέβουν και αυτοί σε κινητοποιήσεις. Με τέτοιες κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να εκφράσουν την αγανάκτηση τους και την αποφασιστικότητα τους για συνέχιση των δυναμικών μέτρων και κλιμάκωση του αγώνα. Αυτό θα έβαζε πραγματική πίεση σε όλους όσους θέλουν να τσαλαπατήσουν τα κεκτημένα και τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Μαρία Χριστοφόρου

Η Παιδεία νοσεί και η Παραπαιδεία ανθεί

Από τον Νοέμβρη η κυβέρνηση δια στόματος του προέδρου της Δημοκρατίας εξάγγειλε εκστρατεία για την πάταξη της Παραπαιδείας και προς τούτο εξαπέλυσε κυνήγι μαγισσών ενάντια στους καθηγητές του Δημοσίου που κάνουν φροντιστήρια.

Για να δημιουργήσει ένα κλίμα συναίνεσης και ομοψυχίας μέσα στην κοινωνία και να μετατρέψει τους καθηγητές σε αποδιοπομπαίους τράγους για την δική της αποτυχημένη εκπαιδευτική πολιτική, κάλεσε καθηγητές, μαθητές και γονείς να γίνουν ουσιαστικά χαφιέδες και να καταγγέλλουν τους πιο πάνω καθηγητές. Με τον τρόπο αυτόν θέλει να περάσει το μήνυμα ότι το πρόβλημα δεν είναι η παρεχόμενη Παιδεία αλλά η «Παραπαιδεία» και οι ένοχοι είναι οι καθηγητές.

Σε μια προσπάθεια μάλιστα να δημιουργήσει συνειρμούς ανάμεσα στους καθηγητές που κάνουν ιδιαίτερα και στους απατεώνες που φυγάδευσαν 4 δισεκατομμύρια σε «κρυφούς» λογαριασμούς, ο Πεύκιος 'μεγαλόψυχα' έδωσε την ευκαιρία για 'αμνήστευση' σ' όσους καθηγητές 'παρανομούν' με το να ενταχθούν οι ίδιοι με τους μαθητές τους στα Κρατικά Ινστιτούτα.

Την ίδια στιγμή πού ο Υπουργός Παιδείας και ο γενικός διευθυντής του Υπουργείου υπεραμύνονται της δημόσιας εκπαίδευσης, η επιτροπή των επτά «σοφών» που η ίδια η κυβέρνηση διόρισε, εισηγείται την εκ βάθρων «κατεδάφιση» του δημόσιου σχολείου, ο δε Γεωργιάδης επαναλαμβάνει κατά κόρον ότι οι διώξεις δεν αρκούν. Η κυβέρνηση αφού μελέτησε το πόρισμα των σοφών βάζει πλώρη για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Το θέατρο του παραλόγου επί σκηνής.

Τι είδους μεταρρύθμιση;

Έχουμε όμως κάθε λόγο να είμαστε καχύποπτοι ενάντια σε τέτοιου είδους εξαγγελίες.

Πρώτον όταν σκεφτούμε ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο ολομέτωπης επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους και σε «περίοδο ισχνών αγελάδων» και άρα «ανάγκης σφιξίματος του ζωναριού» κατά τον Κεραυνό δεν πιστεύουμε ότι θα διατεθούν τα απαραίτητα κονδύλια για την αναβάθμιση της εκπαίδευσης.

Δεύτερον, δεν πιστεύουμε ότι η μεταρρύθμιση θα είναι προς την κατεύθυνση μιας πραγματικά ολόπλευρης και δωρεάν παιδείας που θα εξαλείψει την «παραπαιδεία». Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι τα νέα μέτρα θα μετατρέψουν ακόμα περισσότερο το δημόσιο σχολείο σε κέντρο επιλογής της αφρόκρεμας για τα πανεπιστήμια και της παραγωγής μιας πλειοψηφίας ειδικευμένων που θα καλύψουν τις ανάγκες της οικονομίας της αγοράς. Το ενιαίο λύκειο ήταν το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση.

Αυτούς τους στόχους επιβάλλει εξάλλου το λεγόμενο ευρωπαϊκό κεκτημένο στον τομέα της εκπαίδευσης, με το οποίο όλα τα κράτη μέλη πρέπει να εναρμονιστούν. Η Κύπρος υπέγραψε τη συνθήκη της Μπολόνιας ενώ ήταν ακόμη υποψήφιο μέλος για ένταξη.

Σύμφωνα με την ΟΕΛΜΕΚ το 86% των μαθητών πηγαίνει σε φροντιστήρια.

Τι είναι αυτό όμως που αναγκάζει τους μαθητές να καταφεύγουν σε αυτά; Μήπως είναι οι επιταγές μιας 'μόδας', όπως μας λένε, ή ότι οι καθηγητές σπρώχνουν τους μαθητές να παρακολουθήσουν ιδιαίτερα μαθήματα για να πλουτίσουν; Αυτά είναι μερικά από τα εξωφρενικά και ανεδαφικά επιχειρήματα που ακούστηκαν.

Είναι γνωστή η εικόνα που παρουσιάζουν τα δημόσια σχολεία. Μη επαρκής αριθμός καθηγητών - ενώ ένα μεγάλο ποσοστό είναι αδιόριστοι - ογκώδης διδακτέα ύλη, μη επαρκή και εξοπλισμένα σχολεία, μεγάλος αριθμός μαθητών στις τάξεις.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες κανένας εκπαιδευτικός, όσο ευσυνείδητος και ικανός και να είναι, δεν μπορεί να αφιερώσει τον απαιτούμενο χρόνο για καλύτερη εμπέδωση της ύλης ή να ενσκήψει στις ιδιαίτερες δυσκολίες των μαθητών.

Η ανάγκη για κάλυψη της ύλης τούς πιέζει σαν ανώτερη δύναμη. Γι' αυτό παρατηρείται το φαινόμενο μαθητές να κάνουν απογευματινά μαθήματα, ιδιαίτερα στα βασικά μαθήματα, για καλύτερη κατανόηση της διδαχθείσας ύλης και για λύσιμο των ασκήσεων του σχολείου.

Φυσικά οι μη «προνομιούχοι» μαθητές μαζεύουν στο χαρτοφύλακά τους κενά που καταλήγουν στην σχολική αποτυχία. Να θυμίσουμε την έκθεση της ΟΥΝΕΣΚΟ του 2000 που κάνει λόγο για το υψηλό ποσοστό σχολικής αποτυχίας.

Το δημόσιο σχολείο μέσα από το σύστημα των διαγωνισμών τριμήνου, των βαθμών και σε συνδυασμό με τις προεισαγωγικές και τις περιορισμένες θέσεις στο πανεπιστήμιο, καλλιεργεί ένα φοβερό ανταγωνισμό που σπρώχνει τους μαθητές σε αγώνα δρόμου για το ποιος θα αποκτήσει τα περισσότερα εφόδια για την κατάκτηση μιας θέσης στο πανεπιστήμιο.

Αυτοί που διαθέτουν τα λεφτά πολύ φυσικά καταφεύγουν σε ότι καλύτερο προσφέρει η αγορά.

Εκείνο που χρειάζεται είναι ελεύθερη πρόσβαση για όλους τους μαθητές και για όλους τους πανεπιστημιακούς κλάδους. Μόνο έτσι θα πάψει το σχολείο να είναι εξεταστικό κέντρο και προθάλαμος προπαρασκευής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Μυριάνθη Λοΐζου

Θατσερισμός η πολιτική της κυβέρνησης στα αεροδρόμια

Με πικετοφορία διαμαρτυρίας έξω από το κτίριο της Βουλής ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις τους οι εργαζόμενοι στα καταστήματα αφορολόγητων ειδών των αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου. Οι (περίπου 230) εργαζόμενοι ζητούν όπως συνεχίσουν να εργοδοτούνται με τους ίδιους όρους και μετά την ανάληψη της διαχείρισης των αεροδρομίων από το στρατηγικό επενδυτή και προειδοποιούν ότι εφόσον τα αιτήματά τους δεν βρουν ανταπόκριση, τότε θα κλιμακώσουν τα μέτρα με δίωρη στάση εργασίας.

Το σκάνδαλο του Β.Ο.Τ

Την ίδια στιγμή οι υπουργοί Οικονομικών και Συγκοινωνιών σε κοινή δημοσιογραφική διάσκεψη, φανερά ευχαριστημένοι ανακοίνωναν ότι βρίσκονται πολύ κοντά στην υπογραφή συμφωνίας με την κοινοπραξία Hermes Airports (του Σιακόλα) για την ανάληψη του έργου της κατασκευής και διαχείρισης των νέων αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου. Σύμφωνα με τις πρώτες δημοσιογραφικές πληροφορίες, στη διάρκεια της 25ετους διαχείρισης των αεροδρομίων από την κοινοπραξία, υπολογίζεται ότι το κράτος θα έχει έσοδα, σε τιμές 2002, £523 εκατομμύρια λίρες. Πλεονέκτημα για την προσφορά της Hermes Airports θεωρείτε το ότι φαίνετε να εξασφαλίζει χρηματοδότες για την κατασκευή του έργου και δεν αναμένεται να προκύψει το πρόβλημα που υπήρξε με τον πρώτο επιτυχόντα προσφοροδότη, την Alterra Consortium η οποία δεν έβρισκε χρηματοδότες.

Μάλιστα η κυβέρνηση για να κάνει πιο δελεαστική την πρόταση για το Σιακόλα θα αναλάβει η ίδια το κόστος για την ασφάλεια των νέων αεροδρομίων με την υπόσχεση ότι αυτό θα ρίξει ορισμένα πρόσθετα τέλη τα οποία σκόπευε να επιβάλει η κοινοπραξία ώστε τα αεροδρόμια να γίνουν πιο ανταγωνιστικά. Αυτό πάντως που είναι σίγουρο, είναι ότι τους τόσους μήνες των διαπραγματεύσεων και των παζαριών, οι δύο υπουργοί ξέχασαν να αναφέρουν το παραμικρό για το τι θα γίνει με το μέλλον των 230 εργαζομένων στα καταστήματα αφορολόγητων.

Η μέθοδος του Β.Ο.Τ, η κατασκευή έργων και η διαχείριση τους για ορισμένα χρόνια από ιδιώτες, έχει προβληθεί από την προηγούμενη κυβέρνηση αλλά και την τωρινή σαν η νέα σύγχρονη μέθοδος ώστε να γίνονται γρήγορα τα έργα και το κράτος να γλιτώνει το κόστος κατασκευής και να εισπράττει μόνο κέρδη. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για ένα μεγάλο σκάνδαλο παραχώρησης πολλών εκατομμυρίων δώρο στους μεγαλο-επιχειρηματίες. Παραδείγματα υπάρχουν πάρα πολλά από το εξωτερικό αλλά και την Κύπρο. Δεν χρειάζεται να πάει κανείς πολύ μακριά, η πρόσφατη εμπειρία από τους σταθμούς αφαλάτωσης είναι αρκετή.

Πρόσφατα η κυβέρνηση αποφάσισε την εξαγορά της μονάδας αφαλάτωσης της Δεκέλειας. Η μονάδα αυτή κατασκευάστηκε με την μέθοδο του Β.Ο.Τ και το συμβόλαιο προνοούσε οτι η εταιρεία θα την διαχειριζόταν μέχρι το 2008 όπου θα περνούσε στον έλεγχο του κράτους. Η προηγούμενη κυβέρνηση μάλιστα προκειμένου να δελεάσει την κατασκευάστρια εταιρία δεσμεύτηκε να αγοράζει υποχρεωτικά το νερό που παρήγαγε αυτή η μονάδα. Σαν αποτέλεσμα αυτής της συμφωνίας το κόστος του νερού από 33 σεντ περίπου που στοίχιζε το νερό από τη Υδατοπρομήθεια, ανέβηκε κοντά στα 70 σεντ.

Σήμερα η κυβέρνηση έρχεται να μας πει ότι πρέπει να αγοράσει εξολοκλήρου την μονάδα και να την αναβαθμίσει γιατί συμφέρει να παράγει το νερό παρά να το αγοράζει. Έτσι και αλλιώς μέχρι το 2008 θα είναι άχρηστη γιατί χρησιμοποιά μηχανήματα παλιάς τεχνολογίας. Ήδη από τα σήμερα αντιμετωπίζει προβλήματα στην λειτουργία της λόγο της παλιάς τεχνολογίας. Αν η κυβέρνηση προχωρούσε στην αγορά της μονάδας πριν οχτώ μήνες όπως ήταν η αρχική εισήγηση της Ελεγκτικής Υπηρεσίας το κράτος θα εξοικονομούσε γύρω στα 12, 5 εκατομμύρια λίρες. Τόσα πληρώσαμε το νερό της μονάδας για οχτώ μήνες και να σκεφτεί κανείς ότι το συνολικό κόστος για την αγορά και των δύο μονάδων αφαλάτωσης που λειτουργούν στην Λάρνακα, υπολογίζεται γύρο στα 20-25 εκατομμύρια. Αυτό και αν είναι σκάνδαλο και όμως η κυβέρνηση επιμένει στη μέθοδο του Β.Ο.Τ.

και τις Κυπριακές Αερογραμμές

Παράλληλα με τον αγώνα που ξεκίνησαν οι εργαζόμενοι στα καταστήματα αφορολόγητων συνεχίζεται και ο αγώνας των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές να αντισταθούν στην επίθεση που εξαπόλυσε εναντίων τους η κυβέρνηση.

Με πρόσχημα την κακή οικονομική κατάσταση της εταιρείας, που σύμφωνα με την κυβέρνηση οφείλεται στους κακούς χειρισμούς του προηγούμενου διοικητικού συμβουλίου, η κυβέρνηση θέλει να επιβάλει ένα σχέδιο δράσης για να σωθεί όπως υποστηρίζει η εταιρεία, με το οποίον ουσιαστικά εξαπολύει μια πρωτοφανή επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους στην εταιρεία. Απολύσεις, μειώσεις μισθών, περικοπές δικαιωμάτων, αλλαγές στα ωράρια και βάλε. Μέχρι στιγμής δύο από τις συντεχνίες έχουν αποδεχτεί το σχέδιο δράσης της κυβέρνησης η ΣΥΝΥΚΑ-ΣΕΚ και ΣΗΔΗΚΕΚ-ΠΕΟ, ενώ από πλευράς ΑΣΥΣΕΚΑ(μηχανικοί) δεν υπήρξαν σοβαρές αντιδράσεις. Κάτω από τις απειλές και τους εκβιασμούς της κυβέρνησης για το κλείσιμο της εταιρίας αν η οι εργαζόμενοι δεν συναινέσουν στην εφαρμογή του σχεδίου δράσης, η λογική που πρόβαλλαν οι δύο συντεχνίες μοιάζει απλή. Τι να γίνει δύσκολοι καιροί, καλύτερα να κάνουμε κάποιες θυσίες σήμερα για να αποφύγουμε τα χειρότερα αύριο.

Για όσους όμως θέλουμε να θυμόμαστε, οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές δεν είναι η πρώτη φορά που δέχονται να κάνουν «μικρές» θυσίες. Απολύσεις, μειώσεις μισθών και ένα σωρό άλλα δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται στην εταιρεία. Ούτε σχέδιο δράσης είναι η πρώτη φορά που γίνεται. Τα τελευταία 20 χρόνια κάθε νέα κυβέρνηση και κάθε νέο διοικητικό συμβούλιο είχε να προτείνει ένα νέο σχέδιο δράσης που θα έσωζε την εταιρεία από την κακή οικονομική κατάσταση που την άφησαν οι προηγούμενοι. Και πάντα όλα αυτά τα σχέδια στρέφονταν ενάντια στους εργαζόμενους. Άλλωστε να μην ξεχνάμε ότι ένα μεγάλος μέρος των εργαζομένων, εξαπατήθηκαν από την εταιρία αγοράζοντας μετοχές για μια και ενάμισι λίρα, μια μετοχή που σήμερα αξίζει μερικά σεντ. Οι μικρές θυσίες του χθες δεν οδήγησαν σε καλύτερες μέρες αντίθετα έφεραν την απαίτηση για μεγαλύτερες θυσίες σήμερα.

Το πρόβλημα στις Κυπριακές Αερογραμμές δεν είναι ένα πρόβλημα που το αντιμετωπίζει ειδικά αύτη η εταιρία. Είναι πρόβλημα των Αεροπορικών Εταιριών παγκόσμια, είναι πρόβλημα του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος. Τις δύο προηγούμενες δεκαετίες όλες οι αεροπορικές εταιρείες εκτιμούσαν ότι εμφανίζεται στην αγορά ένα νέο επιβατικό κοινό με αυξημένες ανάγκες για αεροπορικά ταξίδια. Αυτό τις οδήγησε σε ένα ανελέητο ανταγωνισμό για την επέκταση του στόλου τους και την αγορά όλο και μεγαλύτερων αεροπλάνων. Τεράστια κεφάλαια επενδύθηκαν από τις εταιρείες σε αυτή την κατεύθυνση. Δύο δεκαετίες όμως νεοφιλελευθερισμού, ιδιωτικοποιήσεων, λιτότητας και περικοπών, τα εισοδήματα του κόσμου μειώθηκαν, το νέο επιβατικό κοινό που περίμεναν οι εταιρείες δεν ήλθε, αντίθετα παντού ο κόσμος έγινε πιο σφικτός ψάχνοντας όλο και πιο πολύ για πιο φτηνά πακέτα και άλλες εναλλακτικές επιλογές πιο φτηνές για τα ταξίδια του. Τα μεγάλα κέρδη που περίμεναν οι εταιρείες δεν ήλθαν με αποτέλεσμα να βρεθούν καταχρεωμένες. Ο τρόπος τώρα που προσπαθούν να αναπληρώσουν την χαμένη κερδοφορία τους είναι συμπιέζοντας ακόμα περισσότερο τα εισοδήματα των εργαζόμενων. Νέες απολύσεις, νέες μειώσεις μισθών και πάει λέγοντας. Αυτό όμως δημιουργεί ένα φαύλο κύκλο χωρίς τέλος για τις εταιρείες.

Είναι για αυτό το λόγο που η συλλογιστική των «μικρών» θυσιών για ένα καλύτερο αύριο είναι αδιέξοδη. Ο νεοφιλελευθερισμός και ο ανταγωνισμός της αγοράς οδηγούν τα πράγματα όλο και πιο βαθιά στη κρίση. Η επιλογή που ανοίγει την προοπτική για διέξοδο από αυτή την κρίση είναι η αντίσταση σε αυτή την πολιτική. Αυτό που χρειάζονται σήμερα οι εργαζόμενοι είναι ένα Σχέδιο Δράσης και Αντίστασης ενάντια σε αυτές τις πολιτικές. Οι αεροσυνοδοί που απέρριψαν με συντριπτική πλειοψηφία το σχέδιο δράσης της κυβέρνησης, οι πιλότοι που πάρα την φοβερή πίεση που δέχονται αντιστέκονται, οι εργαζόμενοι στα αφορολόγητα που κινητοποιούνται, οι ημικρατικοί, οι εκπαιδευτικοί, οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι φοιτητές που αντιδρούν στη αύξηση τους ορίου αφυπηρέτησης και όλοι υπόλοιποι εργαζόμενοι που παλεύουν για ένα καλύτερο μεροκάματο για μια καλύτερη ζωή, ο αγώνας τους αυτός είναι και η ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον.

Χρειάζεται όμως η δράση όλων αυτών των κομματιών να συντονιστεί σε ένα κοινό μέτωπο. Όπως ακριβώς η κυβέρνηση συντονίζει την επίθεση της με τους ντόπιους επιχειρηματίες και μέσα από το πρόγραμμα σύγκλισης με τις υπόλοιπες Ευρωπαΐκές κυβερνήσεις και τα ευρωαφεντικά έτσι και εμείς πρέπει να συντονίσουμε την δράση μας πρώτα μεταξύ μας και μετά με τους εργαζόμενους στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο που παλεύουν και αντιστέκονται. Οι αγώνες τους πρέπει να γίνουν πιλότος και στη δική μας δράση.

Πέτρος Μιχαήλ

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΥΦΕΣ

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

1922, ο πόλεμος μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων μαίνεται. Στην Σαμοθράκη, η 25χρονη μοδιστρούλα Νίκη υποχρεώνεται από το σόι της σε ένα υπερατλαντικό προξενιό. Πρέπει να παντρευτεί κάποιον που δεν έχει δει ποτέ.

Στην Θράκη, η 20χρονη Χαρώ, ντύνεται με την βία νύφη και παντρεύεται εξ αποστάσεως ένα Έλληνα μετανάστη, ενώ αγαπά ένα στρατιώτη που τραυματίστηκε στον πόλεμο.

Στην Ρωσία η 16χρόνη Όλγα αρραβωνιάζεται ένα επίσης άγνωστο της Ρώσο εργάτη, μετανάστη στην Αμερική.

Οι κοπέλες αυτές μαζί με άλλες 700 «Νύφες της φωτογραφίας» θα στοιβαχτούν στα αμπάρια του υπερωκεάνιου King Alexander. Φεύγουν από τις φτωχές πατρίδες τους, από κάθε γωνία της Ελλάδας, της Τουρκίας, της Ρωσίας, της Αρμενίας, για το ταξίδι της ζωής τους με το όνειρο ενός καλύτερου μέλλοντος στην μητρόπολη του καπιταλισμού, την Αμερική. Μερικές μεταναστεύουν μεσώ πρακτορειών, άλλες μεσώ ορφανοτροφείων ή εκκλησιαστικών ιδρυμάτων. Όλες κουβαλούν τη φωτογραφία ενός άγνωστου γαμπρού. Μια καραβιά νύφες. Μια κιβωτός από ταραγμένες πολύπαθες περιοχές.

Ο Νόρμαν Χάρις, πολεμικός φωτορεπόρτερ, ταξιδιώτης της 1ης θέσης που επιστρέφει στην πατρίδα του, συγκινείται από τον αλλόκοτο αυτό χάρτη των Βαλκανίων, του Αιγαίου και της Μαύρης Θάλασσας. Παίρνει άδεια από τον Έλληνα καπετάνιο να φωτογραφίσει τις μετανάστριες, προκαλώντας αναστάτωση στους βολεμένους, γελοίους και χυδαίους ταξιδιώτες της 1ης θέσης: στον νταβατζή που συνοδεύει κοπέλες από την Αρμενία και Ρωσία και τις προορίζει όχι για τους υποτιθέμενους γαμπρούς αλλά για τα πορνεία της Νέας Υόρκης, στην γεροντοκόρη θεούσα συνοδό ορφανών, που γνωρίζει και αποδέχεται την κατάσταση αυτή παρά τη «χριστιανική της ηθική».

Η Νίκη και ο Νόρμαν γνωρίζονται και ερωτεύονται. Η Νίκη όμως αποτελεί τη τελευταία ευκαιρία της οικογένειας της, για οικονομική και ηθική αποκατάσταση. «*Πολλές γυναίκες εξαρτώνται από τον γάμο αυτό. Το μέλλον και η ζωή πολλών γυναικών εξαρτώνται από μένα.... όταν είσαι φτωχός ο έρωτας είναι πολυτέλεια*» θα πει αρνούμενη την πρόταση του Νόρμαν να φύγουν μαζί.

Οι φτωχές νύφες δεν έχουν το δικαίωμα να ορίσουν τη ζωή, το μέλλον, τα αισθήματα και το σώμα τους. Οι εκμεταλλευτές τους επιβιώνουν και τα τσεπώνουν από το εμπόριο αυτό των γυναικών, από τον συναισθηματικό, σωματικό εκβιασμό και βιασμό που τις υποβάλλουν.

Όμως και σήμερα πολλές κοπέλες φεύγουν από τις φτωχές τους χώρες, όπως η Ρωσία, Ρουμανία, Φιλιππίνες, Θαυλάνδη, αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον σε πλούσιες και οικονομικά αναπτυγμένες χώρες. Με ή χωρίς τη φωτογραφία ενός άγνωστου στο χέρι ζητούν δουλεία για να ζήσουν αυτές και οι οικογένειες τους. Ακόμη και σήμερα στην Κυπριακή Δημοκρατία που χαρακτηρίζεται κεντρικός σταθμός εμπορίας λευκής σαρκός, οι γυναίκες αυτές γνωρίζουν το πραγματικό πρόσωπο του καπιταλισμού, και η «γη της επαγγελίας» αποδεικνύεται κόλαση. Καταλήγουν σε καμπαρέ, έρμαια στα χέρια νταβατζήδων και δούλες χωρίς δικαιώματα υποχρεωμένες να ικανοποιούν κάθε επιθυμία και όρεξη του αφεντικού.

Σε μια εποχή με ανοιχτά τα ζητήματα του ρατσισμού, εθνικισμού , φασισμού, και τις μάχες που δίνονται ενάντια τους κάθε μέρα , μια ταινία σαν τις «Νύφες» έχει ξεχωριστή σημασία. Είναι απόδειξη της διεθνιστικής ευαισθησίας και του ταξικού ένστικτου του απλού κόσμου. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που η ταινία αγαπήθηκε τόσο πολύ.

Μαρία Χριστοφόρου

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

2/2: Θα φέρουν κάτι καλύτερο οι εκλογές στο ΙΡΑΚ;

9/2: Η κρίση της αριστεράς και οι επαναστάτες

16/2: 1905: 100 χρόνια απο την επάνασταση που καθιέρωσε τα Σοβιέτ

23/2: Οι εκλογές στο βορρά και οι εξελίξεις ου κυπριακό

2/3: 19 Μάρτη ο επόμενος μεγάλος σταθός του κινήματος

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τσουνάμι: Η καταστροφή κτύπησε τους φτωχούς

Ξεπέρασε τις 280,000 χιλιάδες ο αριθμός των νεκρών από το τσουνάμι στον Ινδικό Ωκεανό στις 27 του Δεκέμβρη του 2004. Ο πραγματικός αριθμός σίγουρα δεν θα γίνει ποτέ γνωστός καθώς πολλές από τις περιοχές που κτυπήθηκαν όπως στο Ατσέχ της Ινδονησίας δεν βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο της κυβέρνησης.

Το τσουνάμι προκλήθηκε από ένα δυνατό σεισμό, 9 βαθμών στην κλίμακα Ρίχτερ, που έγινε στο βυθό της θάλασσας περίπου 100 μίλια από τις ακτές της Σουμάτρας, του μεγαλύτερου νησιού της Ινδονησίας. Το γιγαντιαίο κύμα που δημιουργήθηκε απλώθηκε σε ολόκληρο τον Ινδικό Ωκεανό.

Η εικόνα που μεταφέρθηκε από τα ΜΜΕ, με τις συχνές αναφορές στα τουριστικά κέντρα της Ταϊλάνδης και της Σρι Λάνκα δεν μπορεί να δώσει το πραγματικό μέγεθος της καταστροφής.

Οι φυσικές καταστροφές έχουν τη ρίζα τους στην φύση. Οι συνέπειες τους όμως καθορίζονται από την ταξική κοινωνία και τις προτεραιότητες που δίνει στη ζωή των απλών ανθρώπων. Αυτό ισχύει και στην περίπτωση του πρόσφατου ασιατικού τσουνάμι όπου κοινωνικοί παράγοντες καθόρισαν το μέγεθος της τραγωδίας.

Συναγερμός

Πρώτα και κύρια, το τσουνάμι θα είχε σκοτώσει πολύ-πολύ λιγότερους ανθρώπους αν είχε εγκατασταθεί στην περιοχή κάποιο σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης. Τον περασμένο μόλις χρόνο οι ηγέτες της Ασίας απέρριψαν, ομαδικά, μια πρόταση των μετεωρολόγων και των γεωλόγων να εγκαταστήσουν ένα σύστημα προειδοποίησης τσουνάμι λόγο "υψηλού κόστους".

Ακόμα και ένα «χαμηλού κόστους» τηλεφώνημα από το σύστημα συναγερμού που υπάρχει στο Ειρηνικό Ωκεανό θα ήταν αρκετό για να σώσει εκατοντάδες χιλιάδες. Ένας τέτοιος συναγερμός είχε σαν αποτέλεσμα στην αμερικανική βάση Ντιέγκο Γκαρσία, στη μέση του Ινδικού, στο επίκεντρο δηλαδή του τσουνάμι να μην πάθει απολύτως κανείς τίποτα.

Πλούσιοι και φτωχοί;

Μπορεί να προβάλλεται πλατιά η αντίληψη ότι μπροστά σε μια «φυσική καταστροφή» όλοι είμαστε στην ίδια μοίρα, φτωχοί και πλούσιοι, κάτοικοι των αναπτυγμένων αλλά και των χωρών του τρίτου κόσμου. Η αλήθεια όμως είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των θυμάτων, εκατοντάδες χιλιάδες, είναι φτωχοί κάτοικοι στα παράλια των χωρών του Ινδικού ωκεανού. Και η φτώχια είναι ο κυριότερος λόγος που έχασαν την ζωή τους.

Οι περισσότερες από τις περιοχές που κτυπήθηκαν από τα κύματα που προκάλεσε ο σεισμός είναι φτωχές, χωρίς βασική υποδομή από δρόμους, λιμάνια και αεροδρόμια από όπου μπορούσαν να φτάσουν συνεργεία βοήθειας τις πρώτες μέρες μετά την καταστροφή. Τα περισσότερα θύματα δεν κατοικούσαν σε ξενοδοχεία των τουριστικών κέντρων που προβλήθηκαν μέχρι κορεσμού αλλά στην καλύτερη περίπτωση ήταν φτωχικές καλύβες που δεν πρόσφεραν καμιά προστασία από τα κύματα.

Ιμπεριαλισμός, Στρατοκρατία και αυταρχισμός

Χώρες με τεράστια χρέη στις δυτικές τράπεζες, με μειονότητες που ζητούν αυτονομία ή και ανεξαρτησία και αυταρχικές ή και δικτατορικές κυβερνήσεις που μπροστά στις πιέσεις της παγκοσμιοποίησης του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και των δυτικών κυβερνήσεων ακολουθούν νεοφιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές. Πολιτικές που αυξάνουν το χάσμα πλουσίων και φτωχών στις χώρες αυτές, όπως βέβαια γίνεται και στις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού.

Η Ινδονησία έαχει έναν από τους μεγαλύτερους στρατούς στον κόσμο. Ο στρατός αυτός όμως δεν κινητοποιήθηκε για να βοηθήσει τον κόσμο στην Σουμάτρα. Στο Ατσέχ, που ζητά ανεξαρτησία από την Ινδονησία, και κτυπήθηκε περισσότερο από το τσουνάμι, οι συγκρούσεις ανάμεσα στα στρατεύματα της κυβέρνησης και τους αντάρτες συνεχίζονταν και μετά την καταστροφή.

Στην Σρι Λάνκα μόλις πριν από μερικά χρόνια οι αυτονομιστές Ταμίλ και η κυβέρνηση της χώρας βρίσκονταν σε πολεμικές συγκρούσεις. Ένα μήνα μετά το τσουνάμι η κυβέρνηση δεν έχει στείλει καμιά βοήθεια στες περιοχές των Ταμίλ.

Η τελευταία φορά πριν από το τσουνάμι που η Ταϊλάνδη βρέθηκε στους τίτλους των ΜΜΕ ήταν πριν από μερικούς μήνες όταν η αστυνομία της χώρας είχε συλλάβει μερικές δεκάδες μουσουλμάνους διαδηλωτές και τους στοίβαζε σε φορτηγά και τους άφησε να πεθάνουν από ασφυξία.

Προτεραιότητα για το στρατό της χώρας είχε η καταστολή των αυτονομιστών μουσουλμάνων σε τρεις νότιες επαρχίες της χώρας παρά ή παροχή βοήθειας στα θύματα της καταστροφής. Το ναυτικό της χώρας συνέχισε να φρουρεί τα θερινά ανάκτορα παρά να τρέξει προς βοήθεια των πληγέντων.

Ο εμφύλιος πόλεμος σε αυτές τις περιοχές σπαταλάει σημαντικούς πόρους -με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που οι ΗΠΑ και η Βρετανία το κάνουν στο Ιράκ. Οι τοπικές συνθήκες γίνονται, ύστερα, δικαιολογία για την κυβερνητική αδράνεια στο Ατσέχ ή την Σρι Λάνκα.

Η απάτη πίσω από την βοήθεια των πλουσίων και η αλληλεγγύη των απλών ανθρώπων

Ένα κύμα αλληλεγγύης και πρακτικής βοήθειας από εκατομμύρια απλούς ανθρώπους σ' ολόκληρο των κόσμο ανάγκασε τους ηγέτες των κυβερνήσεων να αυξήσουν την πενιχρή βοήθεια που ανακοίνωσαν τις πρώτες μέρες μετά την καταστροφή.

Τυπικό παράδειγμα ο Μπους. Η βοήθεια που ανακοίνωσε, ήταν λιγότερη από ότι ξοδεύει για μια μέρα στον πόλεμο και την στρατιωτική κατοχή του ΙΡΑΚ. Η τελετή για την ορκωμοσία του στοίχισε 40 εκ. δολάρια, τρεις φορές περισσότερα από την πρώτη ανακοίνωση για βοήθεια. Ακόμα και το ποσό των 350 εκ. που αναγκάστηκε στο τέλος να υποσχεθεί είναι σταγόνα στον ωκεανό των 153 δις δολαρίων που έχει στοιχίσει μέχρι σήμερα ο πόλεμος.

Η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας που ξοδεύει ένα εκατομμύριο δολάρια την ημέρα για εξοπλισμούς υποσχέθηκε μόλις 370 χιλιάδες δολάρια.

Ακόμα και τα ποσά που υποσχέθηκαν να παραχωρήσουν οι κυβερνήσεις των πλουσίων χωρών κάτω από την πίεση του αυθόρμητου κύματος αλληλεγγύης από τους απλούς ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο μπορεί να αποδειχθούν αυταπάτη.

Πλούσιες κυβερνήσεις και οργανισμοί όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο υποσχέθηκαν £500 εκατομμύρια στα θύματα του σεισμού στο Ιράν το Δεκέμβρη του 2003. Ένα χρόνο αργότερα, καθώς το ασιατικό τσουνάμι χτυπούσε στον Ινδικό Ωκεανό, μόλις £9 εκατομμύρια είχαν φτάσει στους σεισμοπαθείς του Ιράν.

Από τα £230 εκατομμύρια που υποσχέθηκαν στην Μοζαμβίκη μετά τις πλημμύρες, που έγιναν πριν από 4 χρόνια, μόνο τα μισά έχουν στην πραγματικότητα δοθεί.

Η ίδια εικόνα ισχύει για την Νικαράγουα, την Ονδούρα, τα Μπαγκλαντές, το Γκουτσιαράτ στην Ινδία και άλλες περιοχές όπου έγιναν καταστροφές τα τελευταία χρόνια.

Πολλές φιλανθρωπικές οργανώσεις προειδοποιούν ότι τα χρήματα που ανακοινώνονται σαν βοήθεια για το τσουνάμι μπορεί να προέρχονται από προϋπολογισμούς που έχουν γίνει για χώρες όπως το Σουδάν και το Κονγκό όπου υπάρχουν επίσης ανθρωπιστικές κρίσεις. Στερώντας έτσι τις περιοχές αυτές από βοήθεια που είναι απαραίτητη.

Η εικόνα για μακροπρόθεσμη βοήθεια για την ανοικοδόμηση των καταστροφών είναι το ίδιο απαισιόδοξη. Το μεγαλύτερο μέρος της βοήθειας που δίνουν οι ΗΠΑ είναι στρατιωτική βοήθεια σε φιλικά τους κράτη. Τέτοια είναι η βοήθεια που δίνεται στους ινδονήσιους στρατιωτικούς για δεκαετίες καθώς εξόντωναν τους κατοίκους του Ανατολικού Τιμόρ και τώρα του Ατσέχ.

Η βοήθεια που έρχεται από οργανισμούς όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ή την Παγκόσμια Τράπεζα είναι δεμένες με την υποχρέωση για την εφαρμογή νεοφιλελεύθερων πολιτικών, ιδιωτικοποιήσεις και ξεπούλημα των φυσικών πόρων τους στις πολυεθνικές εταιρίες των πλουσίων χωρών.

Υπάρχει ένας πολύ απλός και αποτελεσματικός τρόπος για να δοθεί πραγματική βοήθεια σ' όλες αυτές τις χώρες: Η κατάργηση των χρεών τους στις δυτικές τράπεζες.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός μας έχει δώσει τα μέσα για να μειώσουμε τις συνέπειες των φυσικών καταστροφών. Αν αφεθούν τα μέσα αυτά, όμως, στα χέρια του, αν παραμείνουν στα χέρια της ελεύθερης αγοράς και των προτεραιοτήτων των καπιταλιστικών κυβερνήσεων, δεν πρόκειται ποτέ να χρησιμοποιηθούν για το καλό της πλειοψηφίας της ανθρωπότητας. Για αυτό οι αγώνες μας από τα κάτω μετράνε.

Αντίσταση

Σημαντικός παράγοντας που επηρεάζει τις συνέπειες των καταστροφών είναι η ταξική πάλη, το επίπεδο δηλαδή της αντίστασης των απλών ανθρώπων. Πολλές από τις χώρες που χτυπήθηκαν από το τσουνάμι δεν είναι φτωχές. Η Ινδία είναι πυρηνική υπερδύναμη. Η Ταϊλάνδη είναι μια "γρήγορα αναπτυσσόμενη" οικονομία. Το πρόβλημα βρίσκεται στην διανομή του πλούτου και της εξουσίας.

Αξιοπρεπείς υπηρεσίες ανάγκης και συστήματα κοινωνικής πρόνοιας έχουν δημιουργηθεί επειδή ο κόσμος απαίτησε και πάλεψε για μια καλύτερη ποιότητα ζωής. Κάτι τέτοιο δεν έχει γίνει ακόμα στην Ασία. Καμιά από τις χώρες της περιοχής δεν έχει κράτος πρόνοιας ή κάποιο σωστά οργανωμένο σύστημα αντιμετώπισης έκτακτων αναγκών. Τα δημόσια ασθενοφόρα είναι πρακτικά ανύπαρκτα σε όλες τις χώρες.

Η μοναδική μας ελπίδα βρίσκεται στη δράση των απλών ανθρώπων. Εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο, ανεξάρτητα από φυλή, εθνότητα ή θρησκεία, εκφράζουν την θλίψη τους και τη συμπάθειά τους για τα θύματα της καταστροφής. Εκατομμύρια απλοί άνθρωποι τρέχουν να βοηθήσουν τους συνανθρώπους τους που έχουν χτυπηθεί από την καταστροφή. Ολα αυτά γελοιοποιούν αυτούς που μας ειρωνεύονται όταν μιλάμε για έναν νέο κόσμο ανθρώπινης αλληλεγγύης. Ναι, οι απλοί καθημερινοί άνθρωποι ενωμένοι μπορούν να φτιάξουν έναν καλύτερο κόσμο.

Σταύρος Σιδεράς

εργατικη δημοκρατια

ΛΟΝΔΙΝΟ: "Αρνούμαι τον πόλεμο"

ΙΡΑΚ

Τι θα αλλάξει με τις εκλογές;

Ο Τζορτζ Μπους και ο Τόνι Μπλερ λένε πως οι εκλογές που έχουν προγραμματιστεί για τις 30 Γενάρη θα φέρουν δημοκρατία στο Ιράκ. Αυτό που ονομάζουνε δημοκρατία δεν είναι παρά η εξουσία των κατακτητών κρυμμένη κάτω από τη "μαντήλα" μιας εκλεγμένης ιρακινής συνέλευσης. Οι κατακτητές δεν θα αφήσουν ούτε ίχνος πραγματικής δημοκρατίας να πλησιάσει στον ιρακινό λαό.

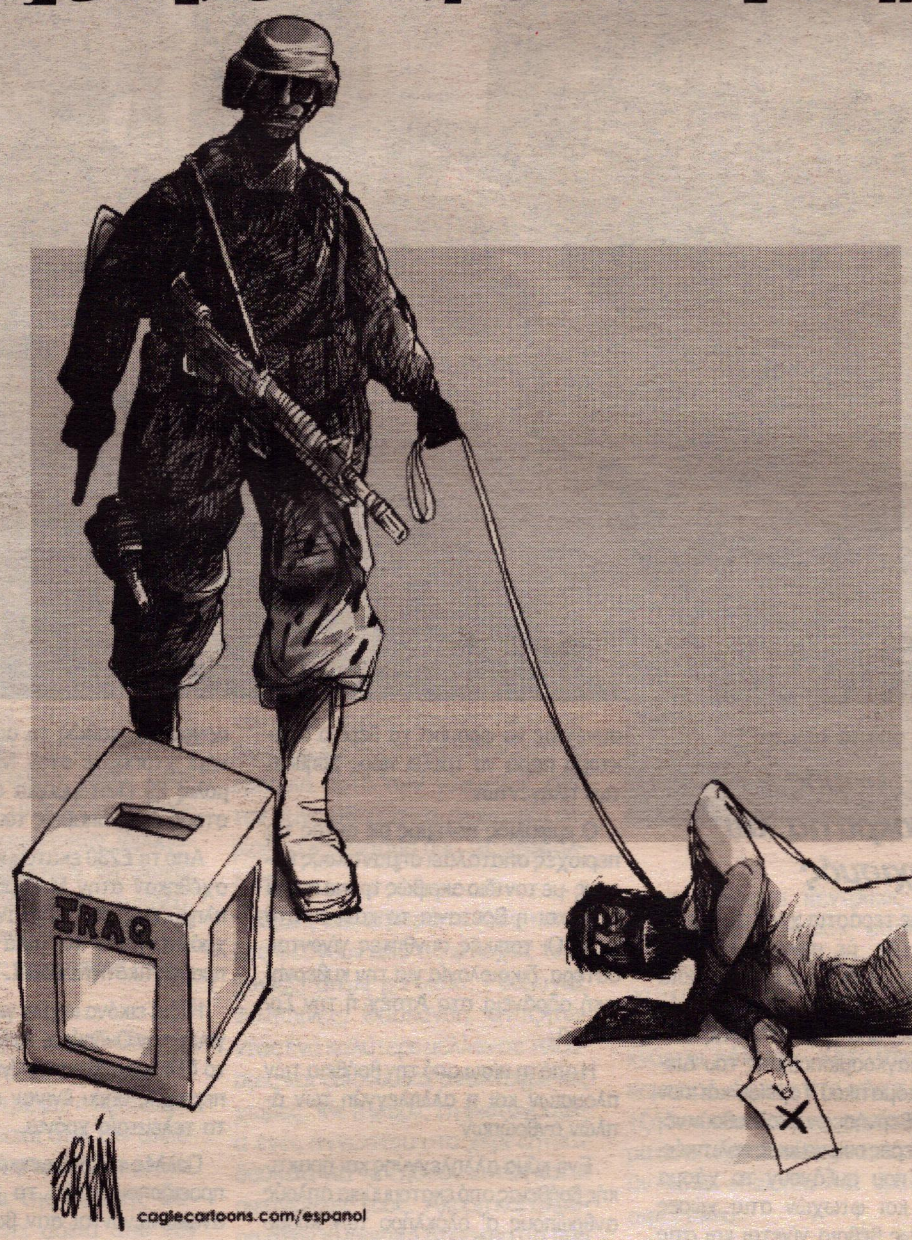

Στις επερχόμενες εκλογές, ο κόσμος δεν θα ψηφίσει για κυβέρνηση, αλλά μόνο για μια "μεταβατική συνέλευση", η οποία θα αναλάβει να φτιάξει ένα προσχέδιο Συντάγματος, οι βασικές αρχές του οποίου έχουν ήδη καθοριστεί από τις αρχές κατοχής. Οι αρχές κατοχής έχουν ήδη παραβεί τους κανόνες που έβαλε ο πρώτος δοτός κυβερνήτης του Ιράκ, ο Πολ Μπρέμερ, καθώς δεν έκαναν σωστή απογραφή πληθυσμού. Τώρα έχουν διαλέξει οι ίδιοι τους οργανωτές των εκλογών.

Δεν υπάρχουν διεθνείς παρατηρητές των εκλογών, μόνο ένα σώμα 700 επιτηρητών του ΟΗΕ, που δεν φτάνουν ούτε για τη Βαγδάτη, πόσο μάλλον για ολόκληρο το Ιράκ. Οταν έγιναν εκλογές στο Ανατολικό Τιμόρ, με έναν πληθυσμό λιγότερο από τρία εκατομμύρια, υπήρχαν 350 επιτηρητές του ΟΗΕ. Το Ιράκ έχει πληθυσμό 25 εκατομμύρια.

Ο κόσμος αγωνίζεται να επιβιώσει στην καθημερινή του ζωή χωρίς βενζίνη, χωρίς γκάζι, χωρίς πετρέλαιο θέρμανσης. Πόλεις όπως η Φαλούτζα, η Νατζάφ, η Μοσούλη, η Σαμάρα, το Ραμάντι, η Μπακούμπα, η Βασόρα και μεγάλες περιοχές της Βαγδάτης έχουν μετατραπεί σε ερείπια και πολλοί άνθρωποι έχουν μείνει άστεγοι. Το Κιρκούκ βρίσκεται σε μια κατάσταση σχεδόν εμφύλιου πολέμου ενώ η Αντίσταση έχει δράση σε κάθε σημείο του Ιράκ, και στρατιωτικά και με κοινωνική ανυπακοή.

Μ' αυτές τις συνθήκες, ο κόσμος δεν μπορεί απλά να πάει να ψηφίσει. Επίσης, ο κόσμος δεν ξέρει ποιον να ψηφίσει, πολύ απλά γιατί δεν υπάρχει ενημέρωση για όλα τα κόμματα και τις λίστες υποψηφίων. Δεν υπάρχει ιρακινή πανεθνική τηλεόραση ούτε ραδιόφωνο, ενώ οι εφημερίδες κυκλοφορούν σποραδικά και έχουν περιορισμένη κυκλοφορία. Δεν λειτουργεί κανένας κρατικός θεσμός.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, δεν μπορεί να υπάρξει προεκλογική εκστρατεία με την έννοια που γίνεται στη Δύση.

Νοθεία

Σε μεγάλες περιοχές της Βαγδάτης αλλά και άλλες πόλεις, κόσμος δεν θα μπορέσει να ψηφίσει ακόμη κι αν το θέλει γιατί έχει λάβει εκλογικά βιβλιάρια με λάθος όνομα. Αυτό συνέβη σε παραδοσιακά αριστερές γειτονιές. Αν τα όνομα στο βιβλιάριο δεν συμπίπτει με το όνομα στην ταυτότητα δεν μπορείς να ψηφίσεις.

Σε άλλες περιοχές, εμφανίζεται επιπλέον κόσμος με δικαίωμα ψήφου. Ηδη, υπάρχουν άνθρωποι που πουλάνε την ψήφο τους για να εξασφαλίσουν συνήθως λίγο ψωμί για την οικογένεια. Η τιμή μιας ψήφου είναι 100-200 δολλάρια. Και στη Δαμασκό, πουλιούνται ιρακινά διαβατήρια που τα αγοράζει κανείς έτσι ώστε να μπορέσει να ψηφίσει.

Υπάρχουν διαφωνίες για το αν πρέπει ή όχι να μποϋκοτάρεις τις εκλογές. Πολλοί αρνούνται τις εκλογές μέσα σε κατάσταση κατοχής με έλλειψη διεθνούς επιτήρησης και ασφάλειας, έλλειψη επαρκούς ενημέρωσης για τα διαφορετικά πολιτικά κόμματα κλπ. Η "Αλ Γαντ" (Το Αύριο), δημοκρατική εφημερίδα της Αριστεράς στο Ιράκ έχει αποκηρύξει τις εκλογές, λέγοντας πως θα οδηγήσουν σε "έναν εμφύλιο πόλεμο που θα διεξάγεται από ιρακινά χέρια ενώ θα καθοδηγείται από τις αρχές κατοχής".

Η εφημερίδα έχει θέσει μια σειρά όρους για να γίνουν σωστές εκλογές, ξεκινώντας με την ανακοίνωση χρονοδιαγράμματος για τη λήξη της κατοχής και την αποχώρηση των ξένων στρατευμάτων. Η ψηφοφορία θα έπρεπε να γίνει κάτω από διεθνή επιτήρηση που θα αποφασίσει ο ΟΗΕ. Με τις παρούσες συνθήκες, ο πιο πολύς κόσμος που θέλει δίκαιες εκλογές θα δει μόνο μια φάρσα.

Ομως υπάρχει κόσμος που θέλει τις εκλογές τώρα γιατί τις βλέπει σαν έναν τρόπο να ξεφορτωθεί την κατοχή χωρίς αιματοχυσία. Αυτή είναι η θέση του Αγιατολάχ Αλί αλ-Σιστάνι και μερικών αστικών Σουνιτικών ή Σιιτικών κομμάτων, και θρησκευτικών και κοσμικών. Από την άλλη, κόμματα που συνεργάζονται στενά με τις αρχές κατοχής θέλουν τις εκλογές τώρα γιατί κάθε καθυστέρηση θα καταγραφεί ως ήττα των Αμερικάνων.

Οι ΗΠΑ θα χαρούν να χρησιμοποιήσουν τον Σιστάνι με σκοπό να τον υπονομεύσουν. Δεν θα του επιτρέψουν ποτέ να μπει στο τιμόνι των αποφάσεων. Οι κατακτητές θα βαφτίσουν συμμάχους τους, όπως ο Τσαλαμπί ή ο Αλάουϊ, ως "Σιίτες" υποψήφιους με στόχο να φαίνεται πως εκλέγονται ικανοποιητικά ποσοστά υποψηφίων από τις διάφορες κοινότητες. Το ίδιο θα κάνουν με ανθρώπους με Σουνιτική καταγωγή.

Ομως οι ΗΠΑ δεν θα δώσουν τον έλεγχο σε καμιά κυβέρνηση που δεν θα ακολουθεί πιστά τη γραμμή τους. Ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Χένρι Κίσσιγκερ, είναι μία απ' τις φωνές που ήδη υποστηρίζουν πως το Ιράκ θα πρέπει να κοπεί στη μέση αν κερδίσουν τις εκλογές τα Σιιτικά κόμματα.

Ωθηση

Με τις εκλογές στις 30 Γενάρη, το αποτέλεσμα που θα έχουμε είναι ότι την 1η Φλεβάρη η κατάσταση δεν θα είναι καθόλου διαφορετική. Εκτός του ότι οι ΗΠΑ θα ισχυρίζονται πως οι σύμμαχοί τους είναι πλέον "νόμιμα εκλεγμένοι".

Ομως όλα τα άλλα θα είναι τα ίδια. Οι ίδιοι βομβαρδισμοί και η ίδια αντίσταση. Και η αντίσταση ίσως δυναμώσει. Ο Σιστάνι και οι Σιίτες μπορεί να βγουν από τις εκλογές απογοητευμένοι και απελπισμένοι απ' την προσπάθειά τους να χρησιμοποιήσουν την εκλογική διαδικασία για να φέρουν αλλαγή. Κι αυτό θα έδινε ώθηση στην υπόλοιπη μάζα του πληθυσμού να πάρει τα όπλα και να ενώσει τη χώρα ενάντια στις ΗΠΑ. Δεν είναι τραβηγμένο σενάριο, είναι το πιο πιθανό.

Χάνι Λάζεμ,
μέλος της οργάνωσης Ιρακινοί Δημοκράτες ενάντια στην Κατοχή

Το φρικαλέο πρόσωπο της "δημοκρατίας" που χτίζουν οι Αμερικάνοι και οι σύμμαχοί τους στο Ιράκ αποκαλύφθηκε με καινούργιες φωτογραφίες βασανιστηρίων λίγες μόλις μέρες πριν από τις "εκλογές" της 30ης Γενάρη. Οσο κι αν προσπαθούν να πείσουν οι Αμερικάνοι ότι ο έλεγχος του Ιράκ θα περάσει στα χέρια του λαού του μετά τις εκλογές, οι πραγματικοί δυνάστες του Ιράκ αποτυπώθηκαν σε πλήρη δραστηριότητα να χτυπάνε και να εξευτελίζουν κρατούμενους μέσα στα στρατόπεδα.

Με τις πρόσφατες αποκαλύψεις ότι βρετανοί στρατιώτες οργάνωσαν σε στρατόπεδα της Βασόρας, αντίστοιχα βασανιστήρια με αυτά του Αμπού Γράιμπ, τσαλακώθηκε πολύ άσχημα και η "φήμη" του βρετανικού στρατού.

Στο φως της δημοσιότητας ήρθαν 22 φωτογραφίες στις οποίες φαίνονται τρεις στρατιώτες να ξυλοκοπούν και να εξευτελίζουν Ιρακινούς κρατούμενους.

Οι αξιωματικοί του βρετανικού στρατού βρέθηκαν αμήχανοι μπροστά στις αποκαλύψεις και πέρασαν στην άμυνα. Δεν τόλμησαν να αρνηθούν τα περιστατικά αλλά τονίζουν ότι στο Ιράκ έχουν υπηρετήσει συνολικά 65 χιλιάδες βρετανοί στρατιώτες και ότι οι τρεις που κατηγορούνται είναι "σταγόνα στον ωκεανό".

Η αμηχανία τους αντανακλά το πρόβλημα της κυβέρνησης Μπλερ.

Ομως δεν ήταν το μοναδικό χτύπημα για τον βρετανικό στρατό και τον Μπλερ στα τέλη του Γενάρη. Ο Τζορτζ Σολωμού, που υπηρετούσε στον βρετανικό στρατό παραιτήθηκε από την υπηρεσία του, αρνούμενος να συμμετάσχει στην κατοχή του Ιράκ.

«Παραιτούμαι από τον στρατό. Αυτός ο πόλεμος είναι ανήθικος και άδικος. Ελπίζω να γίνω παράδειγμα και για άλλους στρατιώτες να αντιδράσουν, να αποδείξουν ότι μπορούμε να βγούμε ανοιχτά και να πούμε ότι δεν πιστεύουμε σ' αυτόν τον πόλεμο, δεν θέλουμε να τον κάνουμε. Δεν θέλουμε να πεθάνουμε για έναν άδικο και χρεοκοπημένο πόλεμο για τον οποίο η ιστορία θα αποδείξει ότι είναι καταστροφή.»

Ο Τζορτζ -που υπηρετεί στο υγειονομικό- είχε κληθεί να πολεμήσει στο Ιράκ αλλά πήρε αναβολή επειδή είναι ταυτόχρονα φοιτητής. Για την αντίθεσή του στον πόλεμο λέει: *«Δεν υπήρχαν Οπλα Μαζικής Καταστροφής, δεν υπήρχαν σχέσεις του Ιράκ με την Αλ Κάιντα. Αυτός ο πόλεμος στην πραγματικότητα προωθεί την τρομοκρατία.*

Η εξαφάνιση της Φαλούτζα από το πρόσωπο της γης μοιάζει με τις μεθόδους των Ες-Ες παρά με άλλη σύγχρονη πολεμική δύναμη. Είναι το καθήκον μου σαν ηθικό πρόσωπο, σαν Χριστανός, αν είναι να αφαιρέσω τη ζωή κάποιου, να το κάνω για δίκαιο λόγο. Είναι λάθος να καλούμε ανθρώπους -στρατιώτες που πρέπει να διακινδυνεύσουν τις ζωές τους- να παίρνουν μέρος σε έναν ανήθικο πόλεμο.»

Και στέλνει μήνυμα στον Τόνι Μπλερ: «Σαν πρώην μέλος του Εργατικού Κόμματος θέλω να ξέρω, από πού παίρνετε την εξουσιοδότηση γι' αυτόν τον πόλεμο; Το Εργατικό Κόμμα δεν σας υποστηρίζει».

Ο Τζορτζ Σολωμού ήταν αντίθετος με αυτό τον πόλεμο εξαρχής και είχε πάρει μέρος στη διαδήλωση της 15 Φλεβάρη 2003. *«Διαδήλωσα μαζί με τα δύο εκατομμύρια στο Λονδίνο. Και εγώ και άλλοι στρατιώτες. Είμασταν πέντε συνάδελφοι μαζί. Δεν μπορούν να βγουν ανοιχτά και να με υποστηρίξουν δημόσια, αλλά θα μου προσφέρουν ηθική υποστήριξη.»*

Και δεν παρέλειψε να καλέσει στο παγκόσμιο αντιπολεμικό συλλαλητήριο, στις 19 Μάρτη: «Είμαι υπερήφανος που ανήκω στη στρατιωτική οικογένεια που είναι εναντίον του πολέμου. Σύντομα θα πάρουν θέση κι άλλοι στρατιώτες και είμαι περήφανος που θα βρίσκομαι πλάι τους στις 19 Μάρτη, στην αντιπολεμική διαδήλωση στο Λονδίνο. Μπορούμε να βοηθήσουμε ώστε να σταματήσει αυτός ο παράνομος και ανήθικος πόλεμος και αυτό είναι τώρα το καθήκον μας.»